

מרבי המכר הגדולים של השנה

נערת יום הולדת

מהדורת
זהב

פנלופה דאגלס

"הספר הזה הוא פינוק!
כל כולו חגיגה של ציפייה עונג ואושר צרוף!"
הוצאת א(ה)בות

פנלופה דאגלס

בערת יום הולדת

נואנגלית: אפרת שילוח

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

פנלופה דאגלס
נערת יום הולדת

Penelope Douglas
BIRTHDAY GIRL

עורכות ראשיות: גלי אבני גילאור, ורד רווה שמואל
עריכה: ענבל כהן-זליאני
עיצוב עטיפה: חן יאקה-שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד הספר: גרינהויז – הרצליה

Copyright © 2018 by Penelope Douglas

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© כל הזכויות בשפה העברית שמורות לא(ה)בות 2018 הוצאת ספרים.

הורפס לראשונה בשנת 2019
© כל הזכויות שמורות

All rights reserved
Printed in Israel 2019

מסת"ב: 978-965-7831-75-5

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

"כשמתבגרים, הלב מת."

אליסון ריינולדס,
"מועדון ארוחת הבוקר"

1

ג'ורדן

הוא לא עונה. זאת הפעם השנייה שאני מתקשרת בחמש-עשרה הדקות האחרונות ושולחת הודעות ללא מענה. הוא עדיין זוכר שהוא צריך להיות פה בשתיים?
ניתקתי את השיחה והבטתי לעבר השעון שמעל הבר; כבר כמעט חצות. החבר שלי חושב שאני אמורה לסיים לעבוד עוד שעתיים והוא צריך לבוא לאסוף אותי. ואני כבר חשבתי שקיבלנו פרס מפתיע הלילה, שאני מסיימת מוקדם.
שיט.

אני חייבת לתקן את המכונית שלי. אני לא יכולה לסמוך עליו שיסיע אותי.

המוזיקה ממלאה את האוויר סביבי, לקוחות צוחקים מימיני ומשמאלי, אחת מהברמניות ממלאה את המקרר בקרח.

תחושת אי נוחות דוקרת בעורפי. אם הוא לא עונה הוא ישן או מסתובב. בשני המקרים זה אומר שהוא ייזכר בי כשכבר יהיה מאוחר מדיי. זה לא שאי אפשר לסמוך עליו אבל זו גם לא תהיה הפעם הראשונה שזה קורה. נראה לי שזאת הבעיה כשידיד הופך להיות חבר שלך, הוא חושב שהוא יכול לחמוק מכל דבר.

אני לוקחת את החולצה ואת תיק הלימודים מהארון שמתחת לברזים ומכניסה את הטלפון הנייד לתוך הכיס.

אני לובשת חולצת פלנל מעל הגופייה, מכפתרת אותה ודוחפת את חלקה הקדמי לתוך הג'ינס, מכסה את עצמי. אומנם אני מתלבשת קצת יותר סקסי בשביל טיפים אבל אני לא מתכוונת לצאת מפה לבושה ככה.

"לאן את הולכת?" של שואלת, מציצה לכיווני בזמן שהיא מוזגת בירה.

אני מביטה לכיוון הבוסית שלי. שערה השחור, עם פסי הבלונד העבים, נערם מעל ראשה וסדרה של לבבות קטנים מקועקעים על החלק העליון של זרועה.

"יש הקרנת חצות של 'מוות אכזרי' בקולנוע הגדול," אני אומרת לה בזמן שאני סוגרת את הארון ומחליקה את הרצועה של תיק העור מעל לראשי. "אני אעביר את הזמן ואחכה לקול כבר שם." היא מסיימת למזוג את הבירה ומסתכלת עליי כאילו יש מיליון דברים שהיא רוצה להגיד אבל לא יודעת מאיפה להתחיל.

כן, כן, אני יודעת.

הלוואי שהיא היתה מפסיקה להסתכל עליי ככה. יש סיכוי שקול לא יהיה כאן בשתיים בלילה בהתחשב בכך שהוא לא עונה לטלפון כרגע. אני יודעת. ברגע זה הוא בכלל יכול להיות שיכור אצל איזה חבר.

או שהוא בבית, ישן, עם שעון מעורר מכוון לשעה שתיים כדי לאסוף אותי אבל הטלפון בכלל נמצא בחדר אחר. זה לא סביר, אך זה אפשרי. יש לו שעתיים. אני אתן לו שעתיים.

חוץ מזה, אחותי בעבודה ואף אחד כאן לא יכול לעזוב ולהסיע אותי הביתה. אין הרבה עבודה הלילה ושחררו אותי מוקדם כי אני היחידה שלא צריכה לפרנס ילד.

אפילו שאני חייבת נואשות את הכסף בדיוק כמו כל השאר. אני אוצרת ברצועה של התיק על החזה, מרגישה הרבה יותר מבוגרת מבת שמונה-עשרה.

טוב, עכשיו כבר תשע־עשרה, כמעט ששכחתי איזה יום היום. אני נושמת עמוק, מנערת ממני את הדאגה הלילה. המון אנשים בגילי נאבקים על כסף, לא יכולים לשלם חשבונות ונאלצים להסתמך על טרמפים. אני יודעת שזה מוגזם לצפות שהכול כבר יסתדר לי בחיים, אבל זה עדיין מביך. אני שונאת להיראות חסרת-אונים. ואני גם לא יכולה להאשים את קול. זו היתה ההחלטה שלי להשתמש בכסף שנשאר מהלוואת הסטודנטים כדי לתקן לו את המכונית. גם הוא היה לצדי כשהייתי זקוקה לכך. פעם הוא היה כל עולמי, ואני הייתי כל עולמו.

של מסתובבת ומניחה את הבירה מול גריידי – אחד מהלקוחות הקבועים. היא לוקחת ממנו את המזומן ויורה בי מבט נוסף בזמן שהיא מכניסה את הכסף לקופה. "אין לך רכב מתפקד," היא מצהירה. "וחשוך בחוץ. את לא יכולה ללכת ברגל לקולנוע. סוחרי נשים מחפשים עכשיו בנות חתיכות עם שיער בלונדיני וכל החרא הזה."

אני נוחרת. "את חייבת להפסיק לראות סרטים של לייפטיים." אומנם אנחנו נמצאים במרחק קצר מעיירות גדולות יותר, ושיקגו נמצאת במרחק כמה שעות מכאן, אבל עדיין, אנחנו באמצע שום מקום.

אני מרימה את המחיצה ויוצאת מאחורי הבר החוצה. "הוא ממש מעבר לפינה," אני אומרת לה. "אני אגיע תוך עשר שניות אם ארוץ כאילו אני מקבלת ציון על זה."

אני טופחת על גבו של גריידי כשאני עוזבת, הקוקו האפור שלו מתנועע כשהוא מסב את ראשו כדי לקרוץ לי. "ביי, ילדונת," הוא אומר.

"לילה."

"ג'ורדן, חכי," של צועקת מעבר לג'וקבוקס, ואני מפנה את ראשי ומסתכלת עליה.

אני רואה שהיא מוציאה קופסה מהמקרר יחד עם עוד קרטון יין ודוחפת את שניהם לעברי על הבר.

"יום הולדת שמח," היא אומרת, מגחכת כאילו היא יודעת שכנראה חשבתי ששכחה.

אני מחייכת חיוך רחב, פותחת את הקופסה הקטנה של 'קריספי קרים' ורואה ששה דונאטס.

"זה כל מה שהספקתי לקנות על הדרך," היא מסבירה.

היי, זו עוגה. בערך. אני לא מתלוננת.

אני סוגרת את הקופסה ומרימה את הכיסוי הקדמי של תיק העור, מחביאה את השלל בפנים, היין וכל השאר. מובן שלא ציפיתי שמישהו יקנה לי משהו, אבל נחמד שזוכרים אותי.

קאם, אחותי, ללא ספק תפתיע אותי עם חולצה יפה או עם זוג עגילים סקסי כשאפגוש אותה מחר, ואבא שלי בטח יתקשר אליי מתישהו במהלך השבוע.

בכל מקרה של יודעת איך להצחיק אותי. אני מספיק מבוגרת לעבוד בבר אבל עדיין לא מבוגרת מספיק כדי לשתות, אז היא מגניבה לי יין שאוכל ליהנות ממנו מחוץ לשטח הבר. זו תהיה ההרפתקה הקטנה שלי הלילה.

"תודה," אני אומרת ומנתרת מעל הבר כדי לשתול נשיקה על לחיה.

"תשמרי על עצמך," היא אומרת.

אני מהנהנת וסבה על עקביי, הולכת לכיוון דלת העץ ויוצאת החוצה למדרכה.

הדלת נטרקת מאחוריי, המוזיקה שבפנים נשמעת כעת כזמזום מונוטוני-משעמם. אני משחררת נשימה שלא חשבתי שהחזקתי בחזי עד עכשיו.

אני אוהבת אותה, אבל הלוואי שהיא לא היתה דואגת לי. היא מסתכלת עליי כאילו היא אמא שלי, כאילו שהיא רוצה לתקן את המצב.

אני מניחה שהייתי בת מזל אם היתה לי אמא כמוה.

האוויר הצח שוטף אותי, צינת השעות המאוחרות של הלילה שולחת צמרמורת במעלה זרועותיי והניחוח הריחני של פרחי מאי חודר דרך נחיריי.

אני מטה את ראשי לאחור, עוצמת את עיניי ושואפת אוויר.
קצוות שערי הארוך מדגדגים את לחיי ברוח הקלילה.
לילות הקיץ החמים בפתח.

אני פוקחת את עיניי, מסתכלת שמאלה ואז ימינה, המדרכות
ריקות, אך יש עדיין מכוניות שחונות משני צדי הרחוב. גם מגרש
החניה של מרכז הגמלאים מלא. ערב הבינגו שלהם בדרך כלל
הופך לסצנת ברים בשעה כזאת מאוחרת, הזקנים האלה יודעים
לחיות.

אני פונה שמאלה, מורידה את הגומייה משיערי ונותנת לתלתלים
המשוחררים ליפול, מחליקה את הגומייה מסביב לפרק כף ידי
ומתחילה ללכת.

הלילה נעים על אף שעדיין קצת קריר. שם בפנים ריח האלכוהול
ספוג בכל חריץ ומחלחל לתוך אפי כל הלילה.
יותר מדיי רעש וגם יותר מדיי עיניים בוחנות.

אני מגבירה את קצב ההליכה, מחכה כבר להיעלם לזמן מה בתוך
אולם הקולנוע החשוך. בדרך כלל אני לא הולכת לבד, אבל כשהם
מציגים סרט קאלט ישן משנות ה-80 כמו 'מוות אכזרי', אני חייבת.
קול הוא יותר בעניין של אפקטים מיוחדים, סרטים שנעשו לפני
1995 לא עושים לו את זה.

אני מחייכת, חושבת על המוזרויות שלו. הוא לא יודע מה הוא
מפסיד. שנות ה-80 היו נפלאות. זה עשור שלם של כסף טהור. לא
כל דבר היה צריך להיות מלא משמעות או עומק.
זו בריחה מבורכת. במיוחד הלילה.

אני פונה ועושה את דרכי מעלה לכיוון דוכן הכרטיסים. אני
מקדימה בכמה דקות, שזה נהדר, כי אני שונאת להפסיד את
הפרומואים בהתחלה.

"אחד, בבקשה," אני אומרת לקופאי.

אני שולפת מהכיס את חבילת הטיפים שעשיתי הלילה ומוציאה
מתוכה שבעה דולרים וחצי לכרטיס. לא שיש לי כסף מיותר לבזבז,
במיוחד עם השכירות שצריך לשלם וערמה קטנה של חשבונות

שמככים על השולחן בדירה שלנו, שאנחנו עדיין לא מצליחים לשלם. אבל שבעה דולרים לא ישברו אותי.

וזה יום ההולדת שלי, אז...

אני נכנסת פנימה, עוקפת את דוכן המזון ומתקדמת לעבר זוג הדלתות הבא. יש רק אולם אחד. למרבה הפלא, המקום הזה שרד כבר שישים שנה, על אף הקמתם של שנים עשר מרכזי קולנוע גדולים יותר שנבנו בעיירות השכנות. ה'גראנד' היה חייב להיות יצירתי ולהציע הקרנת חצות של סרטים קלאסיים כמו הלילה, וגם לערוך אירועי בוטיק ומסיבות פרטיות. אני לא מגיעה לכאן הרבה בגלל הלימודים ולוח הזמנים הצפוף בעבודה, אבל זה מקום חשוך ונחמד כשאתה רוצה ללכת לאיבוד קצת. פרטי ושקט.

אני פוסעת מבעד לדלתות, בודקת את הטלפון פעם נוספת ומגלה שקול עדיין לא התקשר ולא שלח הודעה. אני משתיקה את הצלצול ומחזירה אותו פנימה לכיס.

כמה פרסומות מוצגות על המסך אבל אורות האולם עדיין דולקים, אני סוקרת את החדר במהירות, רואה כמה מתבודדים פזורים. יש גם זוג שיושב בשורה האחורית מימיני, וקבוצה קטנה של בחורים באמצע – צעירים לפי צחוקם הרם וחסר ההתחשבות. מתוך שלוש מאות מושבים בערך, מאתיים שמונים וחמישה עדיין פנויים, כך שיש לי מספיק אפשרויות.

אני יורדת חמש או שש שורות, מוצאת שורה ריקה ופוסעת פנימה, תופסת מושב באמצע. אני מניחה את התיק ובשקט מוציאה ממנו את קרטון היין הסגול, קוראת את התווית באור העמום.

מדלו. קיווייתי שזה יהיה יין לבן אבל אני בטוחה ששל היתה צריכה להיפטר ממנו. אנחנו מגישים יין כזה רק כשיש אירוע בחוץ, ואנחנו לא רוצים שישתמשו בכוסות זכוכית.

אני פותחת את הפקק, מריחה את הריח החרף, בלי לחוש ניחוחות מפוארים שמומחים ליין מצליחים לחוש. שום רמז לעץ אלון עם "ארומה עזה של דובדבנים מתוקים" או משהו כזה. אני פותחת את המגש לפניי, מנצלת את השורה הריקה מלפנים ומכופפת את ברכיי

מעלה. האולסטאר שלי נכנסות בדיוק בין המושבים הריקים, על המשענת.

אני מניחה את הקופסה, מוציאה את הטלפון מהכיס האחורי למקרה שקול יתקשר ושמה גם אותו על המגש ליד היין, אבל אז הוא מחליק מהמגש ונופל בין הרגליים שלי לרצפה. אני מנסה לתפוס אותו בעזרת ברכיי, אבל במקום זה הן מקפיצות את המגש כך שקרטון היין הפתוח נופל אל הרצפה. היין נשפך. לסתי נשמטת ואני מתנשפת. "שיט!" אני ממלמלת בלחישה.

מה לעזאזל?

כפות רגליי חוזרות שוב אל הקרקע. אני דוחפת את המגש הצידה ומתכופפת מטה אל הרצפה, מגששת אחר הטלפון. האצבעות שלי טובלות ביין השפוך ואני מתכווצת בתוכי, איזה בלגן. אני מציצה מעל למושבים ורואה קבוצה של שלושה בחורים כמה שורות למטה, ממש מולי. הם כנראה הבאים בתור לקבל מפולת של יין.

נהדר, אני נוהמת.

שכבה דקה של זיעה מקררת את מצחי ואני נעמדת, מושכת את הצעיף מהתיק כדי לנגב את האצבעות. אני לא רוצה ללכלך אותו, אבל אין לי מפיות נייר.

איזה בלגן.

גם כן לברוח לשעתיים.

אני מחפשת מסביבי סדרן עם פנס, אבל אני די בטוחה שבית הקולנוע הזה לא מעסיק אותם, במיוחד לא בשעה זו של הלילה. הפנס היחיד שיש לי הוא של הטלפון, והרצפה חשוכה.

אני לא רואה אף סדרן, אז אני לוקחת את הצעיף ואת התיק ועולה לשורה הבאה. אני מתכופפת ומציצה מתחת למושבים, מנסה לראות אם אני מבחינה בנייד. כשאני לא מוצאת כלום, אני ממשיכה לשורה הבאה ולזו שאחריה. אני די בטוחה ששמעתי אותו מחליק לצדדים. שורות המושבים מדורגות, אז יכול להיות שהוא גם החליק רחוק. *לעזאזל.*

אני ממשיכה לשורה הבאה, מניחה את הדברים ושוב מתכופפת

על ארבע, מציצה מתחת לשורות משמאל ומימין, ממששת עם ידיי. זוג רגליים ארוכות בג'ינס מונחות לידי. אני מסתכלת מעלה ורואה איש יושב במושב, אצבעות עמוסות פופקורן בדרךן לפה שלו. הוא מביט בי בגבות מורמות.

"סליחה," אני לוחשת, תוחבת את שערי מאחורי אוזני. "הפלתי את המשקה שלי והטלפון החליק לי למטה לאנשהו. אכפת לך...?" הוא מהסס לרגע ואז ממצמץ, ומזדקף. "כן, בטח." הוא מזיז את המגש שלו הצידה ונעמד, מנסה להוציא משהו מהכיס שלו. "הנה." הוא מדליק את פנס הטלפון שלו ומתכופף מטה, מאיר מתחת למושביו.

אני מבחינה בנייד שלי מתחת למושב שלי ודוקחת אותו. תודה לאל. שנינו נעמדים וכתפיי נרפות. אני לא יכולה להרשות לעצמי להחליף טלפון כרגע. אני ממששת את המסך, מוודאה שאין סדקים.

"מצאת אותו?" הוא שואל.

"כן, תודה."

הוא מכבה את הפנס אבל מתכופף לעברי, מעביר את אצבעותיו על החלק התחתון של הנייד שלי, ומחזיר אותן אל אפו, מריח. "זה...?" הוא שואל ונרתע, "יין?"

אני מעיפה מבט לרצפה, רואה שהוא עומד בתוך המשקה ששפכתי קודם לכן, שלוש שורות מעלה.

"אוי, אלוהים," אני מסתכלת עליו. "אני כל כך מצטערת. זה בכל מקום?"

"לא, לא, זה בסדר." הוא מגחך, שפתיו מתעקלות לצד אחד כשהוא מחייך וצועד החוצה מהבלגן. "לא ידעתי שהם מוכרים כאן אלכוהול."

אני אווזת בצעיף ומנגבת את הטלפון שלי. "הם לא," אני אומרת בשקט כדי שלא אפריע לאחרים באולם. "הרגע סיימתי לעבוד. הבוסית שלי נתנה לי את זה בשביל... אממ," אני מנידה בראשי, מנסה למצוא את המילים, "ל... אהה... לחגוג."

"לחגוג?"

"שש", מישהו לוחש.

שנינו מסתכלים על הבחור שיושב שורה אחת אחורה בפינה ימנית מרוחקת ויורה לעברנו מבט מזווית עינו. הפרומואים לא התחילו עדיין וגם הסרט לא, אנחנו לא מסתירים לו את המסך אבל כנראה שאנחנו מפריעים לו. אני מתרחקת וחוזרת אל התיק שלי.

הגבר שעזר לי מרים את המשקה שלו ואת הפופקורן והולך אחריי, ניחוח סבון הרחצה שבו הוא משתמש נישא באוויר. "אני רק זו הצידה מחוץ לבלגן", הוא אומר. הוא מתיישב כמה כיסאות למטה ומביט אליי, ואז מביט למקום שבו ישבתי, המקום שבו הטלפון שלי והיין נפלו. "את מוזמנת לשבת." הוא מחווה לעבר המושב שלצדו, כנראה מבין שגם אני לכד הלילה.

"תודה", אני משיבה. "נראה לי שאני אלך..." אני לא מסיימת את המשפט. אני פוסעת אחורה, מרימה את התיק שלי והולכת לתפוס מושב משלי.

כשאני רואה בחור ובחורה נכנסים לאולם, אני קופאת. אני מסתכלת עליהם פונים שמאלה לשורה האחורית בקצה השני של האולם וצונחים למושבים.

שיט.

ג'יי מקייב. החבר הראשון והיחיד שהיה לי חוץ מקול, ותאמינו לי, הוא גורם לקול להיראות כמו נסיך החלומות. לצערי, הוא עדיין נהנה לעצבן אותי בכל הזדמנות ואין סיכוי בעולם שאני מתמודדת איתו הלילה.

"את בסדר?" שואל הגבר עם הפנס בטלפון, כשהוא רואה שאני לא זוה. "אני מבטיח שאני לא מתחיל איתך. את מבוגרת מדי בשבילי."

אני יורה בו מבט, שוכחת לרגע מג'יי ומהבחורה.

מבוגרת מדי בשבילי? ברצינות? נרמה שהוא גבוה יותר ממטו ושמונים, שרירי החזה שלו נראים מבעד לטישרט שהוא לובש, וזרועו הימנית מעוטרת קעקועים שנעלמים לתוך חולצתו. ראיתי

הרבה בחורים כבר, והוא לא נראה כמו אף בחור בן תשע־עשרה שראיתי אי פעם. הוא חייב להיות לפחות בן... מה? שלושים? הוא מגחך. "אני צוחק," הפה שלו נמתח לכדי חיוך רחב, שגורם לפניי ליפול קצת, "אם לא מתחשק לך לצפות בסרט לבר, את מוזמנת לשבת. לזה התכוונתי."

אני מביטה לעבר ג'יי ולמי שנמצאת איתו אבל אז קבוצה רועשת של בחורים נכנסת פנימה מבעד לדלתות האולם. אני רואה את ג'יי מסיט את מבטו מהבחורה אל עבר המהומה ומתוך דחף להסתתר אני ממהרת ומתיישבת במושב לצד הגבר, לא רוצה שג'יי יראה אותי.

"תודה," אני אומרת לבחור שלידי.

אני מרגישה את נוכחותו של האקס שלי באולם, וזיכרונות ישנים צפים בראשי, מזכירים לי איך פעם אִפשרתי לו לגרום לי להרגיש חסרת אונים. אני רק רוצה לילה אחד שבו לא אחשוב על הכול.

אני נשענת במושבי ומנסה להירגע, אבל אז, מזווית העין, אני קולטת כמה אני קרובה לגבר שאני לא מכירה, שיושב לידי פתאום כמו מדורה בוערת שאי אפשר להתעלם ממנה. אני מסבה את ראשי ומביטה בו בחשש. "אתה לא רוצח סדרתי, נכון?"

הוא מכווץ את גבותיו ומסתכל אליי.

"ואת?"

"הם בדרך כלל גברים לבנים, לא חברותיים."

גבר שנראה טוב, כאן לבר? המממ...

הוא מקמר את גבתו. "והם נראים בדיוק כמו כולם," הוא מוסיף, חשד בקולו, כשהוא בוחן אותי מלמטה למעלה. האור מהפרסומות שעל המסך מרצד בעיניו, אנחנו לא זזים. אני לא עומדת בזה יותר. אני פורצת בצחקוק שקט. לבסוף אני מושיטה את ידי לעברו. "אני ג'ורדן. סליחה על היין."

"ג'ורדן?" הוא חוזר אחריי ולוחץ את ידי. "שם יוצא דופן לבחורה."

"לא, לא ממש." אני מתרווחת במושב ומשלבת את זרועותי, מרימה את ברכיי ושותלת את נעליי במרווח שבין שני המושבים הריקים מלפנים. "זה היה השם של הבחורה של טום קרוז בסרט 'קוקטייל', זוכר?"

גבותיו מזדקרות בשאלה.

"קוקטייל?" אני חוזרת. "סרט מ-1988 על להטוטנות בהכנת קוקטיילים בברים?"

"אהה, נכון." אך בכל זאת יש לו מבט לא בטוח בעיניו, ואני לא בטוחה שיש לו מושג על מה אני בכלל מדברת. "אתה אוהב סרטים משנות ה-80?" אני שואלת, מחווה לעבר הסרט שאנחנו עומדים לצפות בו על המסך.

"אני אוהב סרטי אימה," הוא מבהיר ומושיט לכיווני את הפופקורן. "הסרט הזה הוא קלאסיקה. ואת?"

"אני אוהבת את שנות ה-80." אני לוקחת חופן ושמה אחד בפה. "החבר שלי שונא את הטעם שלי בסרטים ובמוזיקה, אבל זה חזק ממני. אני תמיד כאן כשהם מראים משהו מהעשור הזה." אני מובכת מכך שאני מכניסה לשיחה אזכור אקראי של החבר שלי, אבל אני לא רוצה לתת רושם מוטעה. אני מביטה במהירות על ידו השמאלית, תודה לאל שלא ראיתי טבעת נישואין. זו תהיה טעות לשבת כאן עם גבר נשוי.

אבל הוא רק מביט בי ויודע. "מועדון ארוחת הבוקר" הוא האהוב עלייך, נכון?" הוא אומר. "וכל סרט אחר של ג'ון יוז?"

"יש לך משהו נגד 'מועדון ארוחת הבוקר'?"

"לא בעשר הפעמים הראשונות שצפיתי בזה, לא." חיוך נמתח על שפתיי. אני מניחה שהוא מוקרן בטלוויזיה הרבה. הוא נשען קדימה. "שנות ה-80 היו העידן של גיבורי הפעולה, הוא מציין, קולו העמוק קרוב וחלש. "אנשים שוכחים את זה. 'נשק קטלני', 'מת לחיות', 'שליחות קטלנית', 'רמבו'..."

"ז'אן קלוד ואן דאם", אני מוסיפה.
"בדיוק."

אני נושכת את שפתיי כדי לא לצחוק, אבל בטני רועדת ובכל זאת אני משחררת נחירה.

הוא מזעיף פנים. "מה מצחיק אותך?"

"כלום," אני משיבה במהירות, בעודי מהנהנת. "ואן דאם. שחקן נהדר. סרטים מאוד רלוונטיים."

אני עדיין לא מצליחה להסתיר את הצחוק מפניי והוא מקמט את מצחו, יודע שאני לא באמת מתכוונת לזה.

בדיוק אז אני שומעת צחקוק איפשהו מאחוריי ואני מסבה את ראשי מעבר לכתף, רואה את ג'יי מפנה את גבו למסך ורוכן לעבר הבחורה. שניהם עסוקים כעת בהתמזמזות.

"את מכירה אותם?" הגבר שלידי שואל.

אני מנידה את ראשי. הוא לא צריך לדעת.

שנינו משתתקים. אני מסיימת לאכול את הפופקורן שבידי ומניחה לראשי להישמט לאחור. אני מביטה למעלה אל התקרה הגבוהה ואל הקשתות העתיקות והזהובות מעליי. הוא יושב לידי, ואני נושמת לאט פנימה והחוצה, למרות הדפיקות החזקות בחזי.

למה אני לחוצה? זה בגלל ג'יי?

לא, אני אפילו לא חושבת עליו כרגע.

אנשים מפטפטים סביבנו, מחכים שהסרט יתחיל, אבל אני לא מצליחה לשמוע מה שהם אומרים וגם לא ממש אכפת לי.

עורי חם.

"אז מה את לומדת בדוראל סטייט?" הוא שואל.

אני מביטה בו מופתעת, איך הוא יודע היכן אני לומדת?

רוצח סדרתי.

אבל אז הוא מחווה לעבר התיק שלי שעל הרצפה, ואני רואה את מחזיק המפתחות מבצבץ עם סמל האוניברסיטה מוטבע בחזית.

אה כן, נכון.

אני מזדקפת. "עיצוב נוף", אני אומרת לו. "אני רוצה להפוך את המרחבים בחוץ ליפים."

"זה נחמד. אני עובד בבנייה."

אני מחייכת. "אז אתה עושה את החללים הפנימיים יפים."
"לא, לא ממש."

אני צוחקת מהטון שבקולו כאילו הוא כל כך משועמם ממה שהוא עושה.

"אני עושה אותם פונקציונליים." הוא מתקן אותי, מפנה אליי עיניי אגוז חמות וחודרות, אבל אז מבטו יורד לשפתיי לשבריר שנייה והתרגשות מכה בבטני.

הוא מסיט את מבטו במהרה ואני משפילה את עיניי, מתקשה להסדיר את נשימתי.

אני מכחכת בגרוני, מתכופפת ומוציאה מהתיק את הקופסה של הדונאטס. אני מניחה אותה על המגש ומרימה את המכסה.

הריח המתוק מכה באפי והבטן שלי מקרקרת.

אני מסתכלת אחורה לעבר חלון ההקנה, תוהה אם הסרט יתחיל בקרוב, כי תכננתי לשמור אותן לרגע הזה, אבל כבר עכשיו אני מורעבת.

אני מרגישה את העיניים של הבחור עליי ואני מביטה לעברו, מסבירה את הדונאטס, "זה יום ההולדת שלי. חוץ מהיין, הבוסית שלי נתנה לי את העוגה היחידה שהיא הצליחה להשיג על הדרך."
אני בוחרת אחת ונשענת במושב, שמה חזרה את רגליי על המשענת מלפנים.

"את מתכוונת לאכול את כל ששת הדונאטס?" הוא שואל.

אני עוצרת את המאפה סנטימטר מפי ונועצת בו מבט.

"זה יגעיל אותך או משהו?"

"לא, אני רק תוהה אם אני אקבל אחת."

אני מחייכת ומנופפת לעבר הקופסה, אומרת לו שיתכבד.

הוא בוחר בזיגוג הפשוט, ואני לא בטוחה אם הוא אוהב אותן ללא קישוטים או שהוא פשוט מנסה להשאיר את המיוחדות בשבילי.

כך או כך, אני די אוהבת את זה. אנחנו מתרווחים ואוכלים, אבל אני לא יכולה שלא להגניב אליו מבטים מדי פעם.

שערו חום בהיר והעיניים שלו נראות כחולות, ירוקות או בגוון אגוז, תלוי בסוג האור שמשתקף בהן מהמסך. פניו מכוסות זיפים, אפו חד, ומבטי נמשך לדרך שבה הלסת הזוויתית שלו מתנועעת בזמן שהוא לועס.

יש לו קמטים קטנים סביב עיניו, כך שיכול להיות שהוא בן יותר משלושים; אבל הם גם יכלו להיווצר מהזמן שבו הוא עובד בשמש. הוא גבוה, חזק, חטוב ושזוף, ועיניו מבזיקות לפתע הצידה כאילו הוא חש שאני בוהה בו. אני משיבה את עיניי למסך.
לעזאזל.

זה בסדר, נכון? זה הגיוני בהחלט לחשוב שאנשים אחרים מושכים. זה קורה. סקרלט ג'והנסון היא מושכת, זה לא אומר שאני מעוניינת בה.

אני לוקחת עוד ביס מהדונאט, מבטי שב הצידה, הפעם לזרועותיו ולקעקועים השונים. מנגנונים שחורים וברגים שנראים כמו שלד של רובוט, קצת ציורים שבטיים שבהחלט מעידים על כך שהוא היה ילד של שנות ה-90, ואני יכולה רק לנסות ולנחש שאני רואה שעון כיס שכאילו מנסה להשתחרר מעורו. הכול נראה כערבוביה חסרת נושא נבחר, אבל זו עבודה יפה. אני תוהה מה הסיפור מאחוריהם.

אני לוקחת ביס נוסף, הזיגוג הוורוד והסוכריות בשלל צבעי הקשת שולחים מכות חשמל מענגות לחלל פי, גורמים לי להשתוקק לבלוע את כל הדונאט הארוך בבת אחת.

"אתה יודע, אני די רוצה שרירי בטן," אני אומרת ולועסת, "אבל אלה ממש טובים."

הוא מתפקע מצחוק, מסתכל לעברי ומגחך.

"מה?"

"כלום. את רק... הוא מסיט את מבטו לרגע, כאילו מחפש את המילים.

"את פשוט, מעניינת, או... משהו?" הוא מניד בראשו. "סליחה,

אני לא יודע למה אני מתכוון. " ואז הוא פולט, "חמודה", כאילו נזכר במילה בדיוק עכשיו. "את חמודה, לזה אני מתכוון." הבטן שלי מתהפכת והחום מחמם את לחיי כאילו אני שוב בכיתה ה', כשחמודה היתה כזאת מחמאה גדולה מבחור שאת אוהבת. אני יודעת שהוא מתכוון לאישיות שלי ולא לאיך שאני נראית, אבל אני די אוהבת את זה.

הוא מסיים את הדונאט ולוקח לגימה מהמשקה שלו. "אז בת כמה את?" הוא שואל. "עשרים ושלוש, עשרים וארבע?" "בטח, מתישהו."

הוא צוחק.

"תשע-עשרה", אני עונה לבסוף.

הוא לוקח נשימה עמוקה ונאנח, ומבטו נראה לי לפתע מרוחק. "מה?" אני לוקחת את הביס האחרון ומשפשפת את ידיי זו בזו, נשענת לאחור בנינוחות ומשעינה את ראשי על הכיסא. "להיות שוב צעיר כזה", הוא מהרהר. "נראה כאילו זה היה אתמול."

טוב, בן כמה הוא כבר יכול להיות? תשע-עשרה לא יכול להיות לפני זמן רב. עשר שנים? אולי שתים-עשרה? "היית עושה דברים אחרת, אילו היית יכול לחזור אחורה?" אני שואלת.

הוא מחייך חיוך מאופק ומביט בי, עיניו רציניות. "תני לי להגיד לך משהו... עצה קטנה, אוקיי?" אני מקשיבה, מסתכלת אליו ומבטי נעול בשלו. "עופי על החיים", הוא אומר לי, "מה?"

הוא בוודאי רואה את הבלבול על פניי כי הוא ממשיך להסביר. "הזמן טס כמו קליע שנורה מאקדח", הוא אומר, "והפחד נותן לך את כל התירוצים כדי לא לעשות את הדברים שאת יודעת שאת צריכה לעשות. אל תטילי ספק בעצמך, אל תהססי, אל תתני לפחד לעצור אותך, אל תהיי עצלנית, ואל תבססי את ההחלטות

שלך על זה שהן יגרמו אושר למישהו אחר. פשוט לכי על זה, אוקיי?"

אני בוהה בו, ונראה שזה כל מה שאני מצליחה לעשות. אני רוצה לחייך כי הלב שלי מתרחב בחזי וזה נעים, אבל אני גם מלאה במשהו שאני לא יכולה להצביע עליו. כמו אלפי רגשות שצפים בבת אחת, וכל מה שאני מצליחה זה לנשום נשימות רדודות וקצרות. "אוקיי," אני לוחשת לו.

אני לא בטוחה שמה שהוא אמר היה מה שרציתי או שהייתי צריכה לשמוע, אבל אני מיישרת את כתפיי וזוקפת את ראשי – מרגישה שאני מוכנה לחיים. כל עוד מה שאמר יוסיף להדהד בתוכי – אני קצת יותר אמיצה והוא הגיבור החדש שלי. אני צופה בו שולף קופסה קטנה ומדליק גפרור, הלהבה הקטנה בוערת. הוא תוחב את הגפרור באחד הדונאטס והזיגוג הוורוד ששל ביקשה, כי היא יודעת שזה הצבע האהוב עליי, זוהר באור. לבי מתחמם בשל המחווה.

אני מורידה את רגליי לרצפה, מתכופפת קדימה, עוצמת את עיניי ומבקשת את מה שאני רוצה בראשי ואז מכבה בנשיפה את הלהבה. לא ביקשתי את מה שאני בדרך כלל מבקשת. ראשי ריק לפתע ואני לא זוכרת את כל הדברים שאני צריכה ורוצה כרגע מחוץ לכותלי הקולנוע הזה. רק על דבר אחד אני יכולה לחשוב. שנינו נשענים ומתרווחים במושבים, כל אחד לוקח דונאט נוסף כשהאורות מתעמעמים לבסוף, והסאונד שמקיף אותנו מכה בנו משני צדי האולם.

במשך תשעים הדקות הבאות אנחנו אוכלים וצוחקים, ואני מחביאה את פניי כמה פעמים כשאני יודעת שמהו מפחיד עומד להגיע. אני קופצת בבהלה פה ושם וצוחקת עליו כשגם הוא עושה את זה, כי הוא נראה נבוך. אחרי זמן מה אני שמה לב שראשי מוטה לכיוונו. הוא מרים את רגלו על הכיסא הריק שלפנינו, גם ראשו נח לאחור, וממש נוח לנו. אפילו לא עלה בדעתי לשמור על מרחק מסוים.

אני לא רואה הרבה סרטים עם אנשים אחרים. אני לא רגילה לשבת עם מישהו אחר בשקט.

לוחות הזמנים שלי ושל קול לא תמיד חופפים. לאחותי, קאם, אין כבר זמן חופשי יותר ורוב החברויות שלי מהתיכון לא החזיקו מעמד מעבר לטקס הסיום, לפני שנה. נחמד לבלות ביחד.

כאשר מגיע זמן כתוביות הסיום, אני לא בטוחה שאני זוכרת הרבה מהסרט, אבל לא הייתי נינוחה ככה הרבה זמן. צחקתי וחייכתי והתבדחתי ושכחתי את כל מה שמתרחש שם בחוץ, והייתי צריכה את זה. אני לא ממש רוצה עדיין לחזור הביתה.

האורות מתחילים להידלק, ואני מזדקפת לאט, מורידה את רגליי חזרה לרצפה, בולעת את הגוש בגרוני ומביטה לעברו. גם הוא מתיישב אבל בקושי פוגש את עיניי. אני עומדת, מעבירה את רצועת התיק מעל לראשי ואוספת את האשפה.

"טוב, הם מקרינים את 'פולטרגייסט' בעוד שבועיים," הוא אומר, מתרומם ולוקח את האשפה איתו. "אם אני אראה אותך, אני אדאג לשבת יותר למעלה."

אני צוחקת בשקט, חושבת על היין. שנינו יוצאים מהשורה, הולכים לכיוון הדלתות, ואני שמה לב שג'יי ובת זוגו לא יושבים במושבים. נראה שכבר עזבו, למען האמת שכחתי שהם היו כאן בכלל.

פולטרגייסט. האם זה אומר שהוא יהיה כאן? האם זו הדרך שלו ליידע אותי שיהיה כאן אם במקרה ארצה גם לבוא? אבל לא, הוא יודע שיש לי חבר.

ואני לא יכולה שלא לשאול את עצמי אם מסיבה כלשהי קול ואני לא היינו שורדים חודש נוסף, האם הייתי באה לקולנוע בידיעה שהוא יהיה פה?

אני ממצמצת חזק, אשמה שוטפת אותי כשאני הולכת בשבילי המעבר. די ברור שאהיה כאן. אין הרבה מציאות בעיר הזו, ואני נהנית הערב. הגבר הזה מעניין.

ונראה טוב.

וגם לא מובטל.

אני צריכה לסדר אותו לאחותי הגדולה. זו בהחלט תעלומה איך הוא לא התגלה עד עכשיו תחת הרדאר שלה.

אנחנו דוחפים את הדלת, האחרונים לצאת מתוך האולם, ועוצרים בלובי. אנחנו משליכים את כל האשפה שלנו. אני מביטה בו, לבי מחסיר פעימה כשאני רואה אותו באור הבהיר, עומד גבוה מולי. עיני אגוז. בהחלט אגוז. אבל ירוק יותר בחלק החיצוני של הקשתית. השיער שלו מעוצב במעט תכשיר שיער וארוך מספיק כדי להעביר את האצבעות דרכו. אני מביטה אל צווארו החלק והשזוף, אבל לא מצליחה לראות אם ישנו קו שיוף מתחת לצווארון הטישרט שלו.

ככה הוא בכל הגוף? תמונה שלו הולם בפטיש וסוחר עצים ללא חולצה מבזיקה במוחי ואני...

אני שוב עוצמת את עיני, מנידה בראשי. כן, וואו, אוקיי.
 "אממ, כדאי שאחזור," אני אומרת לו, אוחת ברצועת התיק.
 "בתקווה שהחבר שלי כבר מחכה כבר לאסוף אותי."
 "בר?"

"גראונדרס?" אני משיבה, חושבת שהוא בטח מכיר את המקום. זה אחד משלושת הברים היחידים בעיר, אם כי רבים מעדיפים את פור רדס או את מועדון החשפנות ליד החור שבו אני עובדת. "במקרה סיימתי יותר מוקדם הלילה והוא הטרמפ שלי, לא הצלחתי לתפוס אותו, אבל הוא צריך להיות שם עכשיו."

הוא פותח את הדלת ומחזיק אותה בשבילי, אני יוצאת מהקולנוע והוא מלווה אותי החוצה.

"טוב, אני מקווה שלמרות העבודה היה לך יום הולדת שמח," הוא אומר.

אני זזה ימינה לכיוון גראונדרס, והוא מסתובב שמאלה.
 "ותודה שאירחת לי חברה," אני אומרת לו, "אני מקווה שלא הרסתי לך את הסרט."

הוא מביט בי, נשימתו הולכת ונהיית כבדה יותר, התלבטות על

פניו. לבסוף הוא מניד את ראשו ומסיט את עיניו. "בכלל לא," הוא אומר.

רגע של דממה חולף, ושנינו מתרחקים לאט זה מזו, אבל לא מפנים את גבינו זה אל זו.

השתיקה נמשכת, המרחק גדל ולבסוף הוא מרים יד, מנופף קלות לפני שהוא מכניס את שתי ידיו לכיסיו האחוריים. "לילה טוב," הוא אומר.

אני בוהה בו. כן, לילה טוב.
ואז אני מסתובבת, מרגישה איך הבטן שלי מתמלאה בקשרים ומתכווצת.

אני אפילו לא יודעת את שמו. זה יהיה נחמד להגיד 'היי' אם במקרה אפגוש אותו שוב.

אבל אין לי זמן להתעכב, כי הטלפון שלי מצלצל. אני שולפת אותו מכיסי ורואה את שמו של קול על המסך, עוצרת על המדרכה ועונה לו. "היי, אתה בגראונדרס?" אני שואלת אותו. "אני עוד רגע שם."

אבל הוא לא אומר דבר. אני משתהה, ואני קוראת בשמו.

"קול? היי, אתה שם?"

כלום.

"קול?" אני אומרת בקול רם יותר.

אבל השיחה מתנתקת. אני מתקשרת אליו בחזרה ושומעת קול מאחוריי.

"השם של החבר שלך הוא קול?" שואל הגבר מהקולנוע.

"קול לוסון?"

אני מסתובבת ורואה אותו חוזר אליי לאט.

"כן," אני אומרת. "אתה מכיר אותו?"

הוא מהסס לרגע, כאילו מבין משהו בינו לבינו ואז הוא מושיט

את ידו, ולבסוף מציג את עצמו. "אני פייק. פייק לוסון."

לוסון?

הוא משתהה לרגע ואז מוסיף, "אבא שלו."

הריאות שלי מתרוקנות באחת. "מה?" אני נושפת החוצה.

אבא שלו?

הפה שלי נפער אבל אני מהדקת אותו שוב בחוזקה. מביטה באיש הזה בעיניים חדשות, כשהבנה שוקעת בי.

קול דיבר על אביו בעבר – ידעתי שהוא גר באזור – אבל הם לא קרובים, ממה שאני מבינה. הרושם שהיה לי על אביו של קול מהאזכורים הקצרים של בנו לא תואם לגבר שדיברתי איתו בקולנוע הערב. הוא נחמד.

וקל לדבר איתו.

והוא לא נראה מספיק מבוגר כדי שיהיה לו בן בן תשע-עשרה, לעזאזל.

"אבא שלו?" אני אומרת בקול רם.

הוא מחייך אליי, ואני יודעת שזאת התפתחות בעלילה שגם הוא לא ציפה לה.

אני שומעת את הנייד שלו רוטט בכיס, והוא שולף אותו, בודק את המסך.

"ואם הוא מתקשר אליי עכשיו, הוא בטח בצרות," הוא אומר, בוהה בטלפון. "צריכה טרמפ?"

"טרמפ לאן?"

"אל תחנתי המשטרה, אלא מה?" הוא נאנח, עונה לטלפון ומוביל אותי אל הכיוון הנכון. "בואי נלך."

2

ג'ורדן

”אני לא חושבת שזה רעיון טוב,” אני אומרת לקול, ושולפת החוצה את ארגזי החלב העמוסים מהחלק האחורי של מכוניתו. “אני מרגישה כמו נצלנית.”

החבר שלי מקמר את שפתיו כך שרואים רק את הצד השמאלי של שיניו. “אז מה את מתכוונת לעשות?” הוא מביט בי, מושך את השולחן המתקפל שלי ומרים אותו. “תישארי אצל ההורים שלך?”

עיניו הכחולות שקועות, כנראה מחוסר שינה, ושנינו הולכים ומניחים את החפצים שלנו על מדרגות מרפסת ביתו של פייק לוסון.

הבית החדש שלנו.

הימים האחרונים היו מטורפים, ואני לא מאמינה שהגבר הזה הוא אבא שלו. מה הסיכויים? הלוואי שהיינו נפגשים בנסיבות אחרות. לא כשאנחנו נוסעים לתחנת המשטרה בשעה שתיים לפנות בוקר כדי לשחרר את בנו – החבר שלי – ממעצר.

”נו... אמרתי לך, טוען קול וחוזר למכונית כדי להביא עוד ארגז. אבא שלי הוא זה שהציע לנו להישאר כאן. אנחנו פשוט נעזור

בעבודות הבית עד שנחסוך כסף ונעבור למקום חדש. מקום טוב יותר."

בטח. וכמה ילדים חזרו הביתה בדיוק בגלל זה ובסופו של דבר נשאר שם עוד שלוש שנים? אבא שלו חייב להבין למה הוא מכניס את עצמו.

אני אעשה כל מאמץ כדי להיעלם בהקדם האפשרי, אבל קול לא חוסך כסף. נצטרך לחסוך הרבה כסף כדי לשכור מקום חדש, וזה בלי לדבר על המקדמה על הדירה הקודמת – שאיבדנו – בגלל נזקים קלים לשטיחים וחשבונות שוטפים. ברגע שיהיה לנו מקום, קול יוכל לעזור לשלם עליו, אבל אני צריכה לדאוג שנצליח לעשות את זה אחרת זה לא יקרה.

עברו שלושה ימים מאז הקולנוע והפגישה עם פייק לוסון. ברגע ששחררנו את קול, הגעתי הביתה ומצאתי את הדירה שלנו הרוסה לגמרי. נראה שקול ניסה לחגוג לי מסיבת יום הולדת מאוחרת אבל החברים שלנו – או שעליי לומר החברים שלו – לא חיכו לי כדי להתחיל את החגיגה. באחת־עשרה כבר כולם היו שיכורים, הפיצה נגמרה, אבל היי, לפחות שמרו לי חתיכת עוגה.

הייתי חייבת להיכנס לשירותים כדי לא לבכות מולם, כשראיתי את הדירה.

ככל הנראה, במהלך המסיבה התחילה מריבה, שכנים התלוננו על הרעש, קול התחצף, והוא ועוד אחד מחבריו נלקחו למעצר כדי להירגע.

מל, בעל הבית, קבע שהספיק לו ושקול צריך לעזוב. אני הייתי מוזמנת להישאר, אבל לא יכולתי לשלם על הכול בעצמי. לא אחרי שכבר רוקנתי את כל החסכונות שלי, כשעזרתי לתקן את המכונית שלו בחודש שעבר.

ותודה לאל שהשוטרים שיחררו אותה הפעם ללא ערבות, כי לא היה לי מאיפה לסחוט מאה דולר, שלא לומר אלפיים חמש מאות דולר.

"אתה הבן שלו," אני מזכירה לקול, תופסת את מנורת הרצפה

שלי – אחד מהפריטים הגדולים היחידים שלא שמרנו באחסון, כי לאבא של קול כבר היה חדר שינה אחד מרוהט. "אבל זה שגם אני אגור כאן כשהוא משלם את כל החשבונות? זה לא בסדר."

"טוב, אני לא חושב שזה בסדר שאני אצטרך להיות בלי כל הטוב הזה כל יום," הוא מתגרה בגיחוך שחצני, כשהוא מושך אותי אליו ועוטף את גופי בזרועותיו. אני עוזבת את המנורה ומחייכת, נענית לו אף על פי שאני מרגישה קצת מצוברחת. עבר זמן רב מאז שהייתי נינוחה מספיק זמן כדי לשכוח את הלחץ שבו אנחנו חיים בכל הזדמנות. לא חייכנו וצחקנו יחד כבר זמן מה, והתחושה כבר לא טבעית כשהיתה.

אבל ברגע זה בוהק בעיניו ניצוץ נערי, כאילו הוא סופת טורנדרו מקסימה. אותו ניצוץ שאומר, תודי שאת מתה עליי?

הוא מצמיד את מצחו לשלי, ואני תוחבת את אצבעותיי בשערות הבלונדיני ומסתכלת בעיניו הכחולות־כהות שתמיד מנצנצות בהתרגשות כאילו שבדיוק הרגע הוא נזכר שמחכה לו פאי שלם במקרה. הוא אווז ביד הימנית בידו, ואני כבר יודעת מה הוא הולך לעשות. אצבעותינו עוטפות אלה את אלה, אגודלינו מונחים זה לצד זה, והוא מביט בעיניי. אותם זיכרונות חולפים בינינו.

לכל אחד אחר זה נראה כמו קרב הורדת ידיים, אבל כשאנחנו מסתכלים מטה אנחנו רואים את האגודלים זה לצד זה ואת הצלקת הקטנה, בגודל אפונה, שיש לשנינו ורק לעוד אדם אחד אחר. זה נשמע טיפשי כשאנחנו מספרים לאנשים את הסיפור – איך ניסינו לשחק ברובה 'נרף' של אח קטן של חבר, אבל האקדת, שהיה קטן מדיי בשביל הידיים שלנו, קילף לנו את העור. שלושתנו צחקנו כשהבנו שלכולנו יש בדיוק אותה צלקת.

עכשיו זה רק קול ואני. רק שנינו. שתי צלקות, כבר לא שלוש.

"הישארי איתי, בסדר?" הוא לוחש. "אני צריך אותך."

ולרגע נדיר אני רואה פגיעות.

גם אני הייתי זקוקה לו פעם והוא היה שם בשבילי. עברנו הרבה

יחד והוא החבר הכי טוב שלי.

זו הסיבה שאני יותר מדיי סלחנית. אני לא רוצה שהוא ייפגע, ולכן נתתי לו לשכנע אותי להסכים לפתרון הזה. חוץ מזה אני באמת לא רוצה לגור עם אבא שלי ועם אמי החורגת, והסידור הזה עם אבא שלו יימשך רק עד סוף הקיץ. ברגע שאקבל את הלוואת הסטודנטים בסתיו, אחסוך כסף מעבודה בקיץ, ואוכל להרשות לעצמי מקום משלי. אני מקווה.

קול מחבק אותי חזק ונשאר שקט. הוא יודע שאני עדיין רותחת על שנעצר ועל הנזק שנגרם לדירה, אבל הוא גם יודע שאכפת לי ממנו. אני מתחילה לתהות אם זה אחד מפגמיי. בטוח שזו חולשה שלי.

הוא מושיט את ידו ותופס את ישבני. צולל לתוך צווארי ומנשק אותי. אני מתנשמת כשהוא דוחק את עצמו אליי, צוחקת ומתפתלת החוצה מזרועותיו.

"תפסיקי!" אני גוערת בלחש כשאני מציצה בעצבנות אל הבית הדו־קומתי שמאחוריי. "כבר אין לנו פרטיות." הוא מגחך. "אבא שלי עדיין בעבודה, מותק. הוא יחזור רק בסביבות חמש."

הו. טוב, גם זה משהו. אני מסתכלת על הרחוב, בית אחר בית, וילונות מוסטים וילדים משחקים פה ושם. זה לא כמו הדירות שרואים בהן הכול אבל לא ממש אכפת לאף אחד, כי אתה זמני שם ולא תישאר מספיק זמן כדי שמישהו יחשוב שאתה שווה את תשומת הלב. כאן, בשכונה אמיתית, אנשים משקיעים את זמנם בלהכיר את מי שגר לידם.

אני לוקחת נשימה עמוקה, סופגת פנימה את ריח הגריל ואת צליל מכסחות הדשא. זאת שכונה ממש נחמדה. אני תוהה אם כל זה יכול להיות שלי יום אחד. האם אמצא עבודה טובה? האם יהיה לי בית נחמד? האם אהיה מאושרת?

קול שוב מרכיץ את מצחו לשלי. "אני מצטער, את יודעת." הוא לא מביט בי, הוא בוהה באדמה. "אני כל הזמן מפשל ואני לא יודע למה. אני פשוט כל כך חסר מנוחה. אני פשוט לא יכול..."

אבל הוא לא מסיים. הוא רק מניד בראשו, ואני יודעת. אני תמיד יודעת.

קול הוא לא לוזר. הוא בן תשע-עשרה. אימפולסיבי, כועס ומבולבל.

אבל בשונה ממני, הוא מעולם לא היה צריך להתבגר. תמיד יש מישהו שמטפל בו.

"אתה יודע מה אתה שווה," אני אומרת לו. "להתחייב לתהליך ולעשות מה שצריך זה משהו שכל אחד עובר אחרת, אתה תעשה את זה."

הוא מרים את עיניו, ורגע של היסוס חולף במבטו כאילו הוא עומד לומר משהו, אבל אז זה נעלם. במקום זאת הוא חושף חיוך קטן שחצני. "אני לא ראוי לך," הוא אומר, ואז הוא מפליק לי על התחת. אני קופצת, עוצרת מלבטא את מורת רוחי מהעניין ואנחנו מרפס זה מזו. לא, אתה לא. אבל אתה חמוד, ואתה מעולה במסאג'ים. אנחנו מסיימים לפרוק את המכונית ומעבירים את החפצים הלוך ושוב, מכניסים הכול פנימה לתוך הבית. אני שמה את המצרכים המעטים שקניתי עוד קודם במטבח ואחר כך סוחבת ארגז אחרון דרך הסלון, ובמעלה המדרגות לחדר שלנו, הדלת הראשונה משמאל.

אני נושמת נשימה עמוקה כשאני מגיעה לפתח חדר השינה החדש שלנו, לא מצליחה להסתיר את החיוך כשאני מריחה את ריחו של הצבע הטרי. הייתי אומרת שאביו של קול משפץ, אף כי נראה שעיקר העבודה נעשה כבר. יש למטה רצפות עץ מבריקות, כרכובי כתר תואמים בכל חדר, משטחי גרניט במטבח ומכשירים חדשים, וארון זכוכית שחור שגרם ללבי לפרפר מעט. מעולם לא גרתי במקום כזה יפה. אומנם פייק לוסון מתעסק בבנייה, אבל הוא עשה פה עבודת עיצוב לא רעה.

זה בהחלט בית נחמד. מקום ממש נחמד. לא שזו אחוזה – רק בית פשוט, בן שתי קומות, עם מרפסת קטנה המובילה אל דלת הכניסה – אבל הוא משופץ, יפה, מטופח, והחצרות מלפנים ומאחור ירוקות.

אני מניחה את הארגז וניגשת אל החלון, מציצה בין התריסים. בית עם חצר אמיתית. חייה של אמו של קול לא תמיד היו טובים. נחמד לדעת שגם הוא יכול להיות פה, בשכונה נקייה ובטוחה, בכל פעם שהוא צריך. אני שואלת את עצמי למה הוא תמיד נראה כאילו הוא צריך מישהו שיראג לו, כשבעצם היה לו מישהו כזה ומקום כזה תמיד. מה הסיפור בינו לבין פייק לוסון?

יום אחד גם לי יהיה בית כזה. אבא שלי, לצערי, ימות בקרוואן ההוא שבו גדלתי.

קול נכנס, מניח כמה מזוודות על המיטה ומיד יוצא שוב, מוציא את הטלפון שלו בדרכו החוצה.

"אתה חושב שיהיה אכפת לאבא שלך אם אשתמש במטבח?" אני קוראת לעברו, עוקבת אחריו החוצה מן החדר. "יש לי מצרכים להמבורגרים."

הוא ממשיך ללכת, ואני שומעת את צחוקו המתנשם. "אני לא יכול לחשוב על אף גבר, כולל אבא שלי, שיגיד שאישה לא יכולה להשתמש במטבח שלו כדי להכין בשבילו ארוחה, בייב."

כן, נכון. אני מביטה בגבו כשהוא פונה ימינה לסלון וממשיך החוצה. אני ממשיכה ישר, למטבח. פעם אהבתי לעשות דברים בשביל קול. להיות שם בשבילו יותר ממה שאמי היתה בשביל אבי. לשמור על בית נקי – או דירה – ולראות אותו מחייך כשהפכתי את חייו לקלים יותר, או כשדאגתי שיהיה לו מה שהוא צריך. אם כי בחודשים האחרונים זה נהיה חד צדדי.

גם ככה אבא שלו עושה הרבה בשבילנו ובישול בכמה לילות בשבוע הוא חלק מההסדר, כך שאין לי שום בעיה לשמור על החלק שלי בהסדר שלנו. טוב, החלק שלנו, וקול לא מתכוון לבשל, אז אני שאאיר לו את העבודה בחצר. גם ככה אבא שלו קבע שהיא תהיה תחת אחריותו.

פייק לוסון. הייתי צריכה להתאמץ כדי לא לחשוב על הקולנוע בלילה ההוא. עדיין קשה לי להאמין בצירוף המקרים שבמצב הזה. אני חושבת כל הזמן על הגפרור בדונאט ועל שיחת המוטיבציה

שעשה לי על כך שעליי להגשים את מטרותיי. חלק בי חושב שהוא אמר את הדברים האלה גם לעצמו. ניסיון ואולי קצת אכזבה ליוו את הטון שלו, ואני רוצה לדעת עליו יותר, כמו איך הוא היה כאבא צעיר.

אז חשבתי שהוא חמוד. אז מה? אני חושבת שכריס המסוורת' חמוד, ריאן גוסלינג, טום הארדי, הנרי קוויל, ג'ייסון מומואה, האחים וינצ'סטר... זה לא שהיו לי מחשבות שקשורות למין, לעזאזל. זה לא חייב להיות מביך.

זה לא יכול לקרות. אני עם הבן שלו.

אני ניגשת אל אחד הכיסאות ליד שולחן המטבח, מוציאה את הטלפון מהתיק ומפעילה את האפליקציה. 'ג'סיז גירל' מיד מתנגן מהמקום שבו השיר נעצר אחרי ריצת הבוקר שלי. אני סוקרת את המטבח ומציצה לסלון, מוודאה שהדברים שלנו לא מפוזרים בשום מקום. אני לא רוצה להפריע לאבא שלו יותר ממה שאנחנו כבר מפריעים לו.

אני הולכת למקרר, בדרך מעבירה את ידי על דלפק האי. בעוד הדלפקים האחרים עשויים מגרניט כהה עם נגיעות שחורות, דלפק האי עשוי ממשטח עבודה מעץ. העץ החלק חמים תחת קצות אצבעותיי, ואני לא מרגישה בחריצים מהגילוף. נראה כי המטבח כולו שופץ לאחרונה, אז אולי הוא לא השתמש הרבה במשטח החיתוך או שאולי הוא לא טבח גדול.

מתקן תאורה פשוט, עשוי ברונזה, תלוי מעל האי. אני רוקדת לפני שאני מגיעה למקרר וצוחקת בשקט. נחמד להיות מסוגלת לזוז בלי להיתקל במשהו. הדבר היחיד שהמטבח הזה צריך כדי להיות מושלם הוא קרמיקה, קרמיקה יכולה להיות מגניבה.

אני פותחת את המקרר, מוציאה בשר טחון, חמאה ומוצרלה, טורקת את הדלת ברגלי, מסתובבת ומניחה הכול על האי. אני לוקחת את שני הבצלים שנותרו על הדלפק, מזיזה את ראשי לצלילי המוסיקה ומתנועעת. תופסת את סכין הקצבים מהמשטח וחוחכת את הבצלים לפרוסות דקות.

המוזיקה באוזני מתגברת, השיער על ידיי סומר ואני מרגישה פרץ של אנרגיה ברגליי. אני רוצה לרקוד אבל אני לא מרשה לעצמי. אני מקווה שפייק לוסון יסתדר עם מוסיקה משנות ה-80 בביתו מדי פעם. הוא לא אמר שהוא לא אוהב את זה בקולנוע, אבל הוא גם לא חשב שנגור איתו.

אני שרה בכאילו עם השפתיים ומנענעת את הראש בזמן שאני קורצת חמש קציצות גדולות בידי ומניחה אותן במחבת נקייה וחמה שבתוכה שכבות של חמאה מומסת. הירכיים שלי מתנועעות מצד לצד, כשלפתע אני מרגישה דגדוג סביב מותניי. אני קופצת, לבי מזנק אל תוך חזי כשנשיפה נתקעת בגרוני.

אני מסתובבת, רואה את אחותי מאחוריי. "קאם!" אני מייללת. "תפסתי אותך," היא מקניטה, מחייכת מאוזן לאוזן ושוב דוחקת בי קלות בצלעות.

אני עוצרת את המוזיקה בטלפון. "איך נכנסת? לא שמעתי את הפעמון."

היא עוקפת את האי ומתיישבת על שרפרף מאחוריו, מניחה את מרפקיה ומרימה טבעת בצל. "ראיתי את קול בחוץ," היא מסבירה. "הוא אמר לי להיכנס."

אני מטה את צווארי, מציצה בעד לחלון ורואה אותו וכמה מחבריו מקיפים את הפולקסווגן הישנה של סבתי. אבא של קול שילם בעד הגרירה שלה לכאן, כי היא לא תקינה. לא יכולתי להשאיר אותה ליד הדירה הישנה, ונראה שקול סוף סוף מתכוון לעמוד בהבטחתו ולתקן אותה כדי שתהיה לי מכונית.

רחש הבשר המטוגן במחבת נשמע באוזניי, ואני הופכת את ההמבורגרים. טיפת שמן פוגעת בזרועי, ואני מתכווצת מהעקצוץ.

קאם נמצאת כאן כדי לכרוק מה קורה איתי, אני יודעת, כוחם של הרגלים ישנים. אחותי גדולה ממני רק בארבע שנים, אבל היא לקחה על עצמה את תפקיד האם בזמן שאמא שלנו לא נשארה בסביבה שבביל זה. אני שהייתי בפארק הקרוואנים עד שסיימתי את התיכון,

אבל קאם עזבה כשהיתה בת שש־עשרה ומאז היא לבדה. רק היא ובנה.

אני מציצה בשעון, קצת אחרי חמש. האחיין שלי בטח כבר עם הבייביסיטר, והיא כנראה בדרכה לעבודה.
"אז איפה האבא?" היא שואלת אותי.

"עדיין בעבודה, אני משערת." קרוב לוודאי שהוא תכף יגיע הביתה. אני מעבירה את ההמבורגרים מהמחבת לצלחת, פותחת את האריזה ומוציאה את הלחמניות.
"הוא נחמד?" היא שואלת לבסוף, נשמעת מהוססת.
הגב שלי מופנה אליה, כך שהיא לא רואה שהשאלה מציקה לי.

אחותי היא אישה שלא בוחלת במילים. העובדה שהיא שומרת על טון שאינו מסגיר דבר, אומרת שיש לה כנראה מחשבות בעניין, כאלה שאני לא רוצה לשמוע. כמו למה לעזאזל אני לא לוקחת את העבודה בשכר גבוה שהבוס שלה הציע לי בסתיו האחרון, ואז אוכל לגור בדירה משלי?

"הוא נראה נחמד." אני מהנהנת ומעיפה בה מבט. "קצת שקט, אני חושבת."
"את שקטה."

אני מגחכת, מתקנת אותה, "אני רצינית באופיי. יש הבדל." היא צוחקת ומזדקפת, מושכת מטה את שולי חולצתה הלבנה, חזיית התחרה האדומה שמתחתיה ברורה מאוד לעין. "מישהו היה צריך להיות רציני בבית שלנו, אני משערת."
כשהתבגרנו 'בבית שלנו', היא מתכוונת. היא מניפה את שערה החום מאחורי כתפה, ואני רואה את העגילים הארוכים והכסופים שהיא עונדת, התואמים את האיפור הנוצץ שלה, את עיניה המעושנות ואת שפתיה המבריקות.

"מה שלום קיליאן?" אני נזכרת באחיין שלי. "שוכב, כרגיל," היא אומרת, אבל אז מפסיקה כאילו היא נזכרת במשהו. "לא, את לא מאמינה. היום הוא סיפר לי שהוא אומר לחברים שלו שאני אחותו

הגדולה כשאני באה לקחת אותו מהגן. "היא צוחקת. "החרא הקטן מתבייש בי. ועדיין חשבת לי לעצמי, איזה יופי, אנשים באמת עדיין מאמינים לזה?" ואז היא שוב מעיפה את שערה, מעמידה פנים. "ז'תומרת, אני עדיין נראית טוב, לא?"

"את רק בת עשרים ושלוש." אני שמה מעל ההמבורגר מוצרלה קצוצה, מוסיפה עוד קציצה ושמה מעליה שוב מוצרלה. "ברור שכן."

"כן, כן." היא מקישה באצבעותיה. "אני צריכה להרוויח כסף כל עוד אני יכולה."

אני פוגשת את עיניה לרגע קצר, אך זה מספיק כדי שאראה את העדר ההומור במילותיה. חיוכה המשוועשע נראה מתנצל וגם המצמוץ המהיר שנלווה אליו ממלא את השתיקה בזמן שמילותיה המביכות תלויות באוויר. היא מושכת את שולי חולצתה כדי לכסות כמה שיותר מבטנה, בנוכחות אחותה הקטנה.

אחותי שונאת את מה שהיא עושה לפרנסתה, אבל היא אוהבת את הכסף יותר.

לבסוף היא מפנה אליי את תשומת לבה, קולה נשמע כמעט מאשים. "אז מה את עושה, דרך אגב?"
"מכינה ארוחת ערב."

היא מנענעת את ראשה, מגלגלת את עיניה. "אז לא רק שאת לא נפטרת מהגבר שאיתך, עכשיו את גם משרתת עוד אחד?"
אני מניחה כמה טבעות בצל על הצי'זבורגר הכפול הראשון ומעליהן לחמנייה. "אני לא."
"כן את כן."

אני נועצת בה מבט נוקב. "אנחנו גרים כאן – בשכונה הנפלאה הזאת, שימי לב – ללא תשלום. המעט שאני יכולה לעשות הוא לוודא שאנחנו מקיימים את הצד שלנו בעסקה. אנחנו מנקים וחולקים את המטלות של בישול הארוחות. זה הכול."

הגבה הימנית שלה מזדקרת, והיא משלבת את זרועותיה על חזה, לא קונה את זה. לעזאזל. אחרי הכול אני באמת חושבת שאנחנו

מרוויחים מהסידור הזה הרבה יותר מפייק לוסון. מיזוג אוויר, כבלים ואינטרנט, חדר ארונות...

אני מושיטה יד מעבר לדלפק ומושכת את התריס מעלה, נובחת אליה כדי להוריד אותה מגבי, "יש לו בריכה, קאם! נו באמת." עיניה מתרחבות. "לא נכון!"

היא קופצת מהכיסא ורצה אליי, מציצה לחצר האחורית. הבריכה מושלמת, בצורה של שעון חול, האריחים הצבעוניים על השפה הם בסגנון ים תיכוני, והכניסה אליה מרוצפת בפסיפס. אבא של קול בטח עדיין עובד עליה כי בקצה הרחוק של הבריכה יש ערוגות פרחים ללא פרחים וצינורות המיועדים למפלים קטנים שעדיין לא פועלים. יש שולחן וכיסאות המונחים באקראי מסביב למתחם, ובשאר החצר האחורית המכוסה בדשא ישנם רהיטים שונים שעדיין לא מוקמו בסדר מובהק. שולחן שמשייה מונח ליד הצינור, מימין, ומשמאל נמצא גריל ברביקיו מכוסה ברזנט.

אחותי מהנהנת בהסכמה. "זה נחמד. תמיד היית אמורה לגור בבית כזה."

"מי לא?" אני יורה בחזרה. כולם צריכים להיות כאלה בני מזל.

זה עדיין לא בסדר שאנחנו גרים כאן, אבל אני דואגת מאוד לקול ומעדיפה שנהיה כאן מאשר אצל אבא שלי.

אני מסיימת להכין את ההמבורגרים, היא מסתובבת, לופתת את הדלפק ומביטה בי. "את בטוחה שכל מה שהוא רוצה זה קצת עבודות בית וכישול?" היא דוחקת. "גברים, לא משנה באיזה גיל, הם אותו דבר. סמכי עליי בעניין הזה."

טוב, את יכולה לשתוק עכשיו. אני יכולה לדאוג לעצמי. כאילו החברים מהתיכון והעבודה כבר לא לימדו אותי את זה עד עכשיו.

אבל היא מדברת שוב, נכנסת למרחב שלי ועוצרת אותי. "רק תקשיבי לי רגע." קולה נעשה תקיף. "זה בית נחמד, שכונה בטוחה, וכן, את יכולה לחסוך קצת כסף, אבל את לא חייבת להישאר כאן."

"זה לא הבית של אבא ושל קורין, אז זה כבר משהו," אני מתוכחת חזרה. "אני לא יכולה להישאר אצלך. אני מעריכה את ההצעה, אבל אני לא יכולה להיות על הספה באמצע הדרך של כולם ועוד להצליח ללמוד עם ילד בן ארבע שבסך הכול רוצה להתנהג כילד בבית שלו."

יש לי קורס קיץ בימי חמישי, אני צריכה קצת מרחב שבו אוכל לעבוד וללמוד.

"לא לזה התכוונתי," היא עונה במהירות. "היית יכולה להישאר בדירה ההיא. את יכולה להרשות אותה לעצמך."
אני פותחת את הפה אבל סוגרת אותו שוב, מסתובבת ומניחה את ההמבורגרים לתנור לכמה דקות.

לא זה שוב. מתי היא מתכוונת לוותר כבר?
"אני לא יכולה, בסדר?" אני אומרת לה. "אני לא רוצה. אני אוהבת את העבודה שלי ואני לא רוצה לעבוד במקום העבודה שלך."
"מובן שאת לא." היא נותנת בי מבט משועמם. "זה מתחת לכבודך, נכון?"

"זה לא מה שאמרתי."

אני לא מכבדת פחות את אחותי בגלל עבודתה. היא מאכילה ומלבישה את הילד שלה. היא בלעה את גאוותה ועשתה מה שעליה לעשות, ואני אוהבת אותה על כך. אבל – ולעולם לא אומר את זה בפניה – זו לא קריירה שבה היא היתה בוחרת אילו היו לה אפשרויות אחרות.

ולי עדיין לא נגמרו האפשרויות.

קאם רוקדת ב'הוק' מאז שהיתה בת שמונה־עשרה. בהתחלה זו היתה רק עבודה זמנית כדי להסדר אחרי שהחבר שלה עזב אותה, כך שתוכל לתמוך בבנם. אבל לשלב בין קולג' לילד נעשה קשה מדיי, ובסופו של דבר היא עזבה את הלימודים. התוכנית היתה לחזור למסלול ברגע שקיליאן יתחיל את הגן, אבל זה יקרה בקרוב, ואני לא חושבת שיש לה תוכניות לפרוש כרגע. היא התרגלה לכסף. כמעט לפני שנה הבוס שלה הציע לי לעבוד שם כברמנית ומאז

היא לא יורדת ממני ורוצה שאסכים להצעתו. אני יכולה להרוויח הרבה יותר ממה שאני צריכה, ואחרי הכול אולי גם לא אהיה חייבת לקחת כל כך הרבה הלוואות סטודנטים. כמה שנים וזהו, היא אמרה. ואעזוב.

אבל אני יודעת שמזיגת משקאות היא רק הדרך של הבוס שלה להעסיק בנות במטרה לשכנע אותן להתחיל לרקוד על הבמה. ואני לא עושה את זה. אני גם לא מתכוונת להסתכל על אחותי עושה את זה, כל לילה.

הגוף שלי הוא פרטי. הוא אישי לי ולמי שאני רוצה להראות לו אותו. אני אשאר בגראונדרס, תודה.

"טוב לי איפה שאני", אני אומרת לה. "אני מסודרת."

היא נאנחת. "בסדר", היא אומרת, מוותרת בינתיים. "רק תהיי מוכנה למקרה שזה לא יעבוד, אוקיי?"

ב"זה" היא מתכוונת לכך שקול ואני גרים בבית של אבא שלו. אני עוקפת אותה כדי להוציא לימונדה מהמקרר ולפתע שומעת את השקשוק הנמוך של מנוע מתקרב. אני עוצרת, מציצה בחלון, ורואה קצה של טנדר שחור נכנס אל שביל הגישה. אותו שברולט ציין 71 שבו נסעתי בלילה ההוא, אחרי הסרט, כדי לאסוף את קול מתחנת המשטרה.

הלב שלי הולם בחזי אבל אני מתעלמת מזה וסוגרת מיד את המקרר.

"אבא שלו בבית", אני אומרת לה, לוקחת את ארנקה שעל הדלפק ורוחפת אותו לעברה. "את צריכה ללכת."
"למה?"

"כי זה לא הבית שלי", אני ממהרת, דוחפת אותה לעבר חדר הכביסה ולדלת האחורית. "לפחות תני לי שבוע לפני שאכפה על המרחב שלו את כל החברים שלי."
"אני אחותך."

אני שומעת דלת מכונית נטרקת.

אני ממשיכה לדחוק אותה החוצה, אבל היא שותלת את עקביה

ברצפה. "כדאי לך לעדכן אותי במצב," היא אומרת. "אני לא מרשה לך לתת לאיזה סוטה מבוגר עם כרס־בירה ובגיל העמידה, שברור כי הוא מאושר לתת לזוג ירכיים לווהטות בגיל העשרה לעבור לבית שלו, להתחיל פתאום לדרוש תוספת קטנה מהשוכרת החדשה שלו."

"שתקי." אבל אני לא יכולה שלא לצחוק קצת.

כן, אין לו כרס־בירה, הוא לא בגיל העמידה והוא לא סוטה. לא נראה לי בכל מקרה.

היא מסתובבת, דוחפת אותי בכטני בשוכבות ומנמיכה את קולה לצליל עמוק וצרוד. "נו מותק." היא מתפתלת, מנסה לעטוף את זרועותיה סביבי בצורה מפתה. "הגיע הזמן לעבוד על שכר הדירה שלך, בייבי."

"שתקי!" אני לוחשת – צועקת, צוחקת ומנסה לדחוק אותה החוצה מהמטבח. "אלוהים, את מביכה. צאי החוצה!"

"אל תפחד, היא ממשיכה, מעמידה פנים שהיא איזה גבר זקן ודוחה כשהיא מרטיבה את שפתיה ברוק ומנסה לנשק אותי. "ילדות קטנות דואגות לאבא שלהן."

היא לועגת לי, מבליטה החוצה את כרס הבירה שהיא מצליחה לגייס עם היקף מותניים של חמישים וחמישה סנטימטר.

"תפסיקי!" אני מתחננת, בוערת ממבוכה.

היא מלטפת את מותני מעלה ומטה, מחייכת כשאני מנסה לדחוק אותה החוצה מהמטבח.

אבל אז היא עוצרת לפתע, פניה נופלות ועיניה מתמקדות במשהו – או במישהו – מאחוריי.

אני עוצמת את עיני לרגע. נהדר.

אני מסתובבת ורואה את אבא של קול עומד בכניסה בין הסלון למטבח ומביט בנו. חום עולה שוב בצווארי למראהו.

אני שומעת את אחותי שואפת בחדות, ואני מתרחקת ממנה ומכחכת בגרוני. אני לא חושבת שהוא שמע משהו. אני לפחות, מקווה שלא.

עיניו מנתרות בינינו ולבסוף נשארות עליי. שערו הקצר קצת מבלגן, ואני רואה את הזיעה של יום העבודה, שעדיין מנצצת על צדי פניו, ואת הזיפים שעל לסתו. סימנים שחורים על זרועותיו, והגידים בידיו השזופות מתגמשים כשהוא אווזו בחגורת הכלים ובקופסת האוכל.

הוא שואף נשימה עמוקה ומתקדם, מניח את חפציו על האי. "סיימתם להעביר את הכול?" הוא שואל אותי, שולח יד לשערו.

אני מהנהנת. "בטח," אני פולטת. "אני מתכוונת, כן."

הלב שלי עושה את הדבר הזה שוב, כאילו הוא רוכב על גלי האוקיינוס בתוך חזי, ואני לא זוכרת מה אני אמורה לעשות. אז אני רק מהנהנת שוב, ממצמצת עד שאחותי מופיעה לצדי ואני סוף כל סוף זוכרת מה קורה.

"פייק. מר לוסון," אני מתקנת את עצמי, "סליחה. זאת אחותי, קאם." אני מצביעה לכיוונה. "והיא בדיוק הולכת."

הוא מביט בה. "היי."

ואז להפתעתי, מבטו חוזר אליי לרגע לפני שהוא רואה את הדואר על הרלפק ומתחיל לדפדף בו כאילו אנחנו אפילו לא כאן.

אני ממצמצת, מבלבלת קצת.

קאם היא פצצה מהלכת. אולי היא צעירה ממנו אבל היא בהחלט אישה, ורוב הגברים נותנים לעיניהם להתעכב עליה, על רגליה הארוכות ועל הזוג המנותח הזקור והיקר שיש לה מתחת לגופייה. הוא לא.

"כן, נחמד לפגוש אותך," היא אומרת בחזרה. "תודה שנתת לה להישאר כאן."

הוא מסתכל בנו במבט מהיר ומחייך מעט לפני שהוא לוקח את כל המעטפות ומכניס אותן לתיקיית הדואר.

קאם יוצאת מהמטבח ואני הולכת בעקבותיה כשהיא נכנסת לחדר הכביסה.

ברגע שהיא מחוץ לטווח הראייה שלו, היא מסתובבת במקומה ופונה אליי. "אוי, אלוהים," היא אומרת וניצוץ שובב מופיע בעיניה

הרחבות. אני סוגרת את לסתי בחזקה, ומחווה בסנטרי לכיוון היציאה כדי להניע אותה החוצה. עכשיו היא הולכת להיות כאן כל יום, לפלרטט איתו.

אני שומעת את פייק מאחוריי, פותח את אחד התנורים, ואני מסתובבת לכיוונו.

"אני מבשלת ארוחת ערב," אני אומרת לו. "בשביל שלושתנו. זה בסדר?"

הוא סוגר את התנור, ואני רואה שמץ של הקלה על פניו. "כן, למען האמת, מעולה." הוא נאנח. "תודה. אני גווע ברעב."
"זה יהיה מוכן עוד חמש־עשרה דקות."

הוא מושיט יד אל המקרר ומוציא משם קורונה, תוחב את הפקק בפתחן הממוסמר תחת האי ומוריד את הפקק במשיכה. הפקק נופל לתוך האשפה. "מספיק זמן להתקלח," הוא משיב ומביט בנו. "סלחו לי."

ואז הוא יוצא מהמטבח, כשהבקבוק בין אצבעותיו. אני משתהה, ושוב מתחוויר לי עד כמה הוא גבוה. זהו בית גדול, אבל עדיין בלתי אפשרי שלא להבחין בו בחדר.

"עכשיו אני מבינה," אחותי לוחשת בלגלוג לאוזני. "והנה אני כאן, מודאגת שתסבלי מרמזים לא רצויים מגור נפוח זקן ושמן."
"שתקי." אני עוצמת את עיניי ברוגז.

אני שומעת את הדלת האחורית נפתחת ואת ההומור שבקולה כשהיא מתגרה וממשיכה, "תדאגי עכשיו לְגַבְרִים שלך."
אני מסתובבת כדי לטרוק את הדלת בפניה, אבל היא צווחת בגיחוך, מושכת אותה לפני שאני מספיקה.

"אני לא אוהב בצל."

אני עוצרת לשמע דבריו של פייק ומביטה ברוטב הברביקיו שנוזל על כל ערימת טבעות הבצל הנפלאות שלי. זה פוסט באינסטגרם

שרק ממתין שיצלמו אותו. אם אני מסירה את הבצל היפה והמוזהב הזה זו פשוט תהיה תמונת כישלון בפנינטרסט.

"נסה ביס?" אני מעזה, בחיוך ביישן. "זה ימצא חן בעיניך. אני מבטיחה."

מניסיוני, גברים יאכלו את מה שנמצא מולם. נדמה שהוא חושב על זה לרגע ואז סוגר את המקרר ופוגש את מבטי. הבעת פניו מתרככת. "אוקיי."

הוא בטח מרגיש כאילו הוא חייב לי ביס מפני שהכנתי ארוחת ערב, אז אני אנצל את זה. אני מגניבה מבט מעבר לכתפי. הלסת שלו מפסיקה לזוז והוא ממצמץ כמה פעמים, שרירי הלחיים שלו מתנועעים. ואז אני שומעת נהימה.

אני מסתובבת חזרה אל התנור כדי שלא יוכל לראות את חיוכי. "האמת היא שזה טעים," הוא אומר. "ממש טעים." אני רק מהנהנת אבל בתוכי מרגישה צביטה קטנה של גאווה. "כשכל מה שמכירים כשגדלים הוא אוכל זול," אני אומרת לו, "אתה מוצא דרכים להפוך את זה לקצת גורמה."

הוא לא אומר דבר לכמה שניות אבל ממשיך ב"כן" שקט. אני לא בטוחה אם זה אומר שהוא רק מקשיב בתשומת לב או מסכים איתי. אם יגלה את שם משפחתי, הוא בטח יידע מיהו אבי. כולם בעיר מכירים את צ'יפ האדלי, כך שיהיה לו מושג איך חיינו. אני לא יודעת הרבה על משפחתו של קול, או אם הם תמיד גרו בעיר הזאת. פייק לוסון אינו עשיר אבל הוא בהחלט לא עני לפי מראה ביתו.

"אני מתכוון לזה, זה ממש טעים," הוא אומר שוב. "תודה." אני מסתובבת ומניחה על האי צלחת לקול ואחת נוספת בשבילי, על השרפרף שלי. אנחנו משתתקים, ואני תוהה אם גם הוא מרגיש מוזר. דיברנו כל כך בקלות בלילה ההוא, כשלא ידענו זה על זה, אבל עכשיו זה השתנה.

אני שומעת תנועה מהסלון, מביטה סביב ורואה את קול נכנס למטבח. אני מחייכת. יש שמן על כל החולצה שלו, ופס שחור מרוח

מתחת לשפתו. הוא יכול להתנהג רע כאילו זו העבודה שלו אבל הוא גם יכול לפזר קסם נערי כאילו אין מחר.

הוא לוקח את ההמבורגר שלו ביד אחת ורוחף מתחת לזרועו איזה חלק חלוד ומלוכלך של מכונית, מטה את סנטרו לעברי. "היי בייב. אנחנו עובדים על הפולקסוואגן שלך. לא אכפת לך אם אני אוכל בחוץ, נכון?"
אני בוהה בו.

הוא רציני? אני יורה מבט בינו לבין אביו. "כן," אני עונה בשקט, מנסה לומר עוד עם עיניי. אני לא רוצה לאכול לכד עם אבא שלו.

"אל תהיי כזאת," קול מזיז את ראשו, מנסה לשכנע אותי בהבעתו השובבה. "אני לא יכול להשאיר אותם שם בחוץ. את יכולה לבוא ולשבת איתנו."

תודה רבה. אני מכווצת את שפתיי ופונה חזרה למקרה, מוציאה החוצה את קנקן הלימונדה. זאת חוצפה לעזוב ככה. אבא שלו לא פה כדי לממן אותנו. אני צריכה לעשות איזשהו מאמץ להכיר אותו.

אבל לפני שאני אומרת לקול שייצא לאכול בחוץ, אבא שלו מדבר. "למה שלא תשב לעשר דקות? לא ראיתי אותך כבר הרבה זמן."

הקלה מכה בי, ואני אסירת תודה על הגיבוי. אני סוף כל סוף שומעת את קול משחרר נשימה ורגליו של אחד משרפרי האי חורקים על גבי האריחים, כשהוא מתיישב לפני צלחתו.

אני מוודאה שהתנור כבוי, לוקחת את המשקה שלי ועוקבת אחרי אבא של קול כשהוא מתיישב, משאיר את המושב בינו לבין קול ריק. אני מתיישבת בו, מושיטה יד אל האי ומקרבת אליי את הצלחת. "אז איך העבודה?" מר לוטון שואל, ואני מניחה שהוא מדבר אל קול.

ידו הימנית של קול מוצאת את ירכי בזמן שהוא נעזר בידו השמאלית כדי להרים את ההמבורגר אל פיו, ואני מציצה באביו,

רואה את עיניו פונות מטה ומביטות בידו של קול המונחת עליי. לסתו מתנועעת כשהוא מביט שוב מעלה.

"זו עבודה." קול מושך בכתפיו. "אבל זה הרבה יותר קל עכשיו, כי מזג האוויר התחמם."

קול עוסק בבניית כבישים מאז שעברנו לגור יחד לפני תשעה חודשים. הוא עבד בהרבה עבודות מאז שאני מכירה אותו, אבל הוא מצליח להתמיד בזאת בינתיים.

"אתה חושב עוד על הקולג'?" שואל אביו.
אבל קול רק צוחק. "נאבקתי כדי לסיים את התיכון. אתה יודע את זה."

אני מרימה את הלימונדה אל שפתיי ולוגמת לגימה, בטני הדוקה ולא רוצה אוכל כרגע. אבא של קול לועס, מניח את ההמבורגר שלו ומרים את הבקבוק.

"הזמן עובר הרבה יותר מהר ממה שאתה חושב," הוא משיב בשקט, כמעט לעצמו. "כמעט הצטרפתי לחיל הים כשגיליתי..." אבל קולו דועך, "כשהייתי בן שמונה-עשרה." הוא מסיים את המשפט. אני חושבת שאני יודעת מה הוא עמד לומר. כשגיליתי שאני הולך להיות אבא. פייק להסוץ לא נראה מבוגר מספיק כדי להיות אבא לילד מבוגר, אז הוא היה חייב להיות די צעיר כשקול נולד. לא יותר משמונה-עשרה או תשע-עשרה בעצמו. מה שאומר שהוא בן שלושים ושמונה? פחות או יותר?

"אני פשוט לא יכולתי להתמודד עם העובדה שאני מוותר על שבע שנים מחיי," הוא ממשיך. "אבל שבע שנים באו והלכו די מהר. הבטחת עתיד טוב דורשת השקעה ומחויבות, קול, אבל זה שווה את זה."

"זה היה שווה בשבילך?" הבן שלו יורה בחזרה, נוגס חתיכה מההמבורגר, ידו לוחצת קלות את חלקה הפנימי של ירכי. זו מחווה עדינה שאני ממש אוהבת על אף המתח המתגבר בחדר. זו הדרך שלו לידע אותי שהוא כועס אבל לא כועס עליי, ושהוא שונא את זה שאני כנראה לא מרגישה בנוח עכשיו.

אבא של קול לוגם מהמשקה שלו ומניח אותו בשלווה, וקולו נעשה נוקב יותר. "טוב, היה לי כסף לשחרר אותך מהכלא," הוא מציין. "בפעם האחרונה וגם בפעם שלפני כן."

ידו של קול מתהדקת סביב ירכי, וצווארי כל כך חם פתאום, הלואי שהיתה לי גומייה לשיער. אלף שאלות מסתובבות בראשי. למה הם לא מסתדרים? מה קרה? אבא של קול נראה בסדר, מהמעט שאני יודעת עליו, אבל קול העמיד חומה ביניהם, ולאבא שלו יש פיוז קצר לפחות כמו לבנו.

הצ'זבורגר בידו, וקול דוחק את הצלחת ממנו, דוחף את כיסאו לאחור וקם. "אני אוכל בחוץ," הוא אומר ומשחרר את רגלי. "בואי תצטרפי אלינו אם את רוצה, בייב. ועזבי את הכלים. אני אשטוף אותם עוד מעט."

אני פותחת את פי לדבר אבל עוצרת את עצמי, חושקת במקום זאת את שיניי. ובכן, זה הולך להיות כף.

קול מסתובב ויוצא מהחדר, וכעבור כמה דקות אני שומעת את הדלת הקדמית נטרקת. קולות עמומים נשמעים מבחוץ, וצופר צופר במורד הרחוב, אבל לפתע כל כך שקט במטבח שאני מפסיקה לנשום. אני מקווה שפייק לוסון ישכח שאני פה.

איך לעזאזל אני אמורה לחיות כאן? אני לא יכולה לבחור צד אם הם הולכים להתנהג ככה. אבל פייק מדבר, מרכך את קולו. "זה בסדר," הוא אומר, ואני רואה מזווית עיני שהוא מפנה את ראשו לעברי. "את יכולה להצטרף אליו אם את רוצה."

אני מסבה את ראשי, פוגשת את עיניו, מחייכת אליו בחיוך סגור-שפתיים ומושכת בכתפיי. "חם בחוץ," אני אומרת לו.

אני כבר רותחת מהמתח כאן.

חוץ מזה, החברים של קול הם לא החברים שלי, ובחוץ לא יהיה יותר טוב.

"סליחה על זה," הוא אומר, מרים שוב את ההמבורגר שלו. "זה

לא יקרה הרבה. קול נמנע מלהיות בכל מקום שאני נמצא בו." אני מהנהנת, לא יודעת מה עוד להגיד. יש לי תחושת בטן שגם

ככה אני לא אהיה פה הרבה זמן. אני כבר מרגישה כאילו אני הולכת על חבל דק.

אני מכריחה את עצמי לאכול, כי זה לא יהיה כזה טעים כשאריות של מחר. מוזיקה חודרת מבחוץ, הרעש של מכסחת הדשא מתעורר לחיים מרחוק, וריח הדשא אופף אותי, כשהוא מרחף בעד לחלונות הפתוחים. הווילונות החומים הפשוטים של ביתו של פייק מתנופפים ברוח הנכנסת פנימה. צמרמורת פושטת בזרועותיי. קיץ.

טלפון מצלצל, ואני רואה את פייק מושיט יד ותופס את הנייד שעל הדלפק. "היי", הוא אומר. קול של גבר רוטן בקצה השני, אבל אני לא שומעת מה הוא אומר.

פייק קם, נושא את צלחתו לכיור ביד אחת ומחזיק את הטלפון ביד השנייה, ואני מגניבה מבטים בזמן שדעתו מוסחת. ההתגרות של קאם ממשיכה לחזור אליי, מחממת את לחיי, אבל זה לא כמו שהיא חושבת. פייק הוא מעין תעלומה.

ראיתי תמונות של קול בסלון – כתינוק וכילד – אבל חוץ מזה, אין בבית הרבה תמונות של אבא שלו. אני יודעת שהוא רווק אבל אין שם ספרים המציגים את תחומי העניין שלו, לא מזכרות מחופשות, לא חיות מחמד, לא אמנות, לא שטויות, לא מגזינים, אין אביזרים המרמזים על תחביבים שלו כמו ספורט, משחקי מחשב, או מוזיקה... זה בית יפהפה, אבל זה כמו בית ראויה שמשפחה לא באמת חיה בו.

"לא, אני צריך עוד מחפר ולפחות עוד מאה שקיות של מלט", הוא אומר לבחור, תוחב את הטלפון בין כתפו לאוזנו ומושך את שרווליו למעלה כשהוא מסובב את ברו המים.

אני מחייכת לעצמי. הוא שוטף את הכלים בלי שביקשו ממנו? אני נאנחת וקמה ממקומי. אחרי הכול, אני מניחה, הוא בדרך כלל חי לבד, מי עוד ישטוף אותם?

הוא מצחקק למשמע משהו שהבחור אומר ונד בראשו כשאני מגדרת את השאריות מהצלחת לפח.

"תגידי לאידיוט הזה שאני יודע שהוא לא חולה," הוא אומר לתוך הטלפון, "ואם הוא לא יירד ממני שהוא שוכב עליה עד הבוקר, אני אבוא לקחת אותו בעצמי. אני רוצה להקדים את לוח הזמנים."

אני מתקרבת אליו ומניחה בשקט את הכלים על הדלפק לפני שאני מכניסה את הלימונדה ואת התבלינים בחזרה למקרר. "כן, כן..." אני שומעת אותו כשהוא שוטף צלחות ומכניס אותן למדיח. "אוקיי, אני אראה אותך בבוקר." הוא מנתק ומניח את הטלפון, ואני מעיפה בו מבט מהיר נוסף. "עבודה?" אני שואלת.

הוא מהנהן, מנער מים בכוס ושופך אותם החוצה. "תמיד. אנחנו מקימים בניין משרדים ברחוב עשרים ושתיים, ממש לפני שמגיעים לפארק הציבורי." הוא מביט בי. "לא משנה כמה את מתכננת ומתקצבת, יש תמיד הפתעות שמנסות לזרוק אותך מהמסלול, נשמע לך מוכר?"

כביש מהיר עשרים ושתיים. אותו הכביש שבו אני נוסעת כדי להגיע לשיעורים בדוראל. בטוח עברתי מלא פעמים ליד אתר הבנייה שלו.

"שום דבר אף פעם לא הולך לפי התוכנית," אני מהרהרת. "אפילו בגילי הבנתי את זה כבר."

הוא צוחק, זוויות פיו מתעוררות בגיחוך כשהוא מביט בי. "בדיוק."

פתאום אני מגמגמת, דו"ה וו מכה בי. לרגע אני רואה שוב את הגבר מהקולנוע.

אני ממצמצת, מנסה להסיט את מבטי. עיני האגוז שלו נראות ירוקות יותר מתחת למנורה התלויה מעל, שערו התייבש מהמקלחת, ולפתע הוא נראה יותר כמו אחיו הבכור של קול מאשר כמו אביו. אני קורעת את עיניי מחיכוך, מציצה לרגע קטן בוורידים זרועו הבולטים,

בזמן שהוא רוחץ כלים. אני חוטפת את הטלפון מהדלפק והולכת לעבר היציאה מהמטבח, אבל אז נזכרת במשהו.

"אפשר לקבל את מספר הטלפון שלך?" אני מתקרבת אליו ושואלת. "למקרה שתהיה כאן בעיה, או אם אני מאבדת את המפתח שלי או משהו?"

הוא מביט בי מעבר לכתפו, ידיו עדיין במים. "אה, נכון." הוא סוגר את הברז ולוקח מגבת, מייבש את ידיו. "רעיון טוב. הנה." פייק אוחז את הטלפון, משחרר את נעילת המסך ומושיט לי אותו. "שימי את שלך גם בשלי."

אני נותנת לו את הטלפון שלי ולוקחת את שלו, מקלירה את שמי הפרטי ואת מספר הנייד שלי. אני שמחה שזכרתי. דברים תמיד יכולים להשתבש בבית. יכול להיות שהמרתף יוצף או שחבילות שלא שייכות לי עלולות להגיע, ויכול להיות שלא אהיה בבית ולא אוכל להכין ארוחת ערב באחד הערבים שבהם קול או אני צריכים לדאוג לזה ואולי אצטרך להודיע לו... זה כבר לא הבית שלי שבו אני הייתי מחליטה הכול.

אני מחזירה לו את הנייד, והוא מושיט את שלי בחזרה, ומוזיקה מתחילה להתנגן בו. הוא מביט על מסך הנייד שלי. האפליקציה של המוזיקה כנראה נפתחה והוא לחץ על משהו בטעות.

שיט.

Father Figure של ג'ורג' מייקל מתחיל להתנגן, וגבותיו מזדקרות כשהפזמון מתחיל. הפה שלי מתייבש, כשאני מקשיבה למילים. אני חוטפת את הטלפון חזרה ומכבה אותו.

והוא צוחק.

מעולה.

הוא מזדקף ומכחכח בגרונו. "מוסיקה של שנות ה-80, אהה?" אני מעבירה את אצבעותיי בשערי ותוחבת את הטלפון לכיס האחורי. "כן, לא צחקתי."

רגע נוסף חולף ואני מסתכלת לאחור, רואה אותו נועץ בי מבט, ורמז לחיוך מופיע בעיניו.

מבטו עוזב אותי ועכשיו הוא מביט הצידה. הוא מתכופף ומרים את אחד ממגזיני הבית והגינה שלא שמתני לב לכך שנפלו מהתיק שלי ליד שולחן המטבח.

"השם שלי הוא פייק," הוא אומר ונותן לי את המגזין. "לא מר לוסון, אוקיי?"

הוא עומד כל כך קרוב, והבטן שלי מתהפכת, אני לא יכולה להסתכל עליו. אני לוקחת את המגזין ומהנהנת, לא מסוגלת לפגוש את עיניו.

הוא פונה שוב לכלים, ואני מתכוננת ללכת, אבל נעצרת ומביטה בו חזרה.

"אתה לא צריך לעשות את זה, אתה יודע?" אני אומרת לו, מתכוונת לכלים. "קול אמר שהוא יעשה את זה."

אני רואה את גופו רועד מצחוק, הוא מתכופף ומניח סכום במדיח לפני שהוא מביט אליי. "גם אני הייתי בן תשע-עשרה פעם," הוא משיב. "המשמעות של 'עוד מעט' היא בסופו של דבר, והמשמעות של בסופו של דבר היא לא הלילה." אני מגחכת, כתפיי נרפות מעט. זה נכון.

אני לא יודעת כמה פעמים התעוררתי בבקרים לכיור מלא כלים. ברור שלא אהיה מאושרת יותר עם קול אם אביו יעשה את כל המטלות במקומו, אבל אני עוזבת את זה ומתייקת תחת הכותרת נושאים שהם 'לא הבעיה שלי'.

כל עוד אני לא צריכה לעשות את הכלים.

"תודה," אני אומרת, וממהרת אל המקרר בחיפוש אחר בקבוק מים לקחת איתי.

אבל אז עולה בי עוד שאלה.

"יש לך עוד ילדים?" אני שואלת. אני מניחה שאני צריכה לדעת אם יהיו אנשים אחרים שייכנסו או ייצאו מהבית.

אבל כשאני מסתכלת עליו אני רואה שהלסת שלו מתוחה ושמצחו מקומט, והוא נראה לי קצת רציני מדי.

"אני חושב שקול היה אומר לך אם יש לו אחים, לא?"

עמוד השדרה שלי מזדקף אוטומטית. טון קולו נוזף. מובן שקול היה אומר לי אילו היו לו אחים. אני מכירה אותו מספיק זמן. "נכון," אני עונה במהירות, מנידה את ראשי כאילו הייתי מסוחררת וזו היתה הסיבה ששאלתי שאלה טיפשית שכזו. "חוץ מזה, אף פעם לא הייתי נשוי," הוא מוסיף, ופיקת הגרון שלו נעה מעלה ומטה. "לעשות ילדים נוספים מנשים שונות זו טעות שלא רציתי לחזור עליה."

אני עומדת במקומי, מתבוננת בו ומרגישה רע. ההיריון של קול היה לגמרי לא מתוכנן ולא רצוי בשביל הוריו הצעירים. חלק מהמסטורין של מערכת היחסים האומללה שלהם מתחיל להתבהר. אבל אני גם מעריכה את האופן התכליתי שבו הוא התמודד עם זה. לא לקח לפייק לוסון הצעיר זמן רב ללמוד, שלהביא תינוקות עם סתם מישהי לא היה משהו שהתאים לו. זה משהו שמעולם לא רציתי לחוות, אפילו לא פעם אחת.

נראה שהוא מבין מה הוא אמר ואיך זה כנראה נשמע, כי הוא נעצר ומסתכל עליי, מצמצם את עיניו בהתנצלות. "לא התכוונתי לזה... ככה. אני –"

"אני יודעת למה התכוונת. זה בסדר."

אני מצביעה באגודלי לאחור. "אני הולכת ללמוד. אני לוקחת כמה קורסים הקיץ, אז... לילה."

הוא מסתובב בחזרה למדיח, ממלא סבון ומפעיל אותו.

"תודה שוב על שנתת לנו להישאר כאן," אני אומרת.

הוא מציץ לעברי. "תודה על ארוחת הערב."

לפני שאני יוצאת מהמטבח, אני ניגשת לשולחן שבו השארתי נר מבושם. הייתי צריכה לשאול אותו לגבי זה. אולי הוא לא אוהב ריחות מתקתקים בבית.

אני נשענת על השולחן, עוצמת את עיניי, לוקחת נשימה ומבקשת את משאלתי הרגילה, שמחד יהיה טוב יותר מהיום. אני נושפת, וכמעט מיד מריחה את ניחוח העשן החריף המתפתל באוויר מן הפתיל החרוך.

זו תמיד אותה המשאלה. כל נר. בכל פעם. אני רוצה חיים שלא
ארצה לברוח מהם לחופשה. זו המטרה שלי.
חוץ מאותו גפרור שעליו נשפתי בקולנוע. אז, באותו לילה,
ביקשתי משאלה אחרת.
אני פוקחת את עיניי ורואה את פייק מתבונן בי. הוא מזדקף
במהירות ומסתובב.
וכשאני יוצאת מהמטבח ופונה לעבר המדרגות בסלון, אני מפילה
את המגזין שלי על השולחן הסמוך לספה. עכשיו מישהו חי פה.

3

פּוּיק

אני ממצמץ, עפעפיי כבדים, החדר האפלולי מתבהר.
עדיין חשוך. בדרך כלל אני לא מתעורר לפני חמש וחצי.
למה אני...

רגע, לא... אני רוטן, פוקח את עיני ומבחין באור עמום שמרקד
על קיר חדר השינה שלי.

טיפות גשם. אה, שיט. לא חשוך בחוץ. מעונן.
אני מסתובב על גבי, ממקד את מבטי בתקרה, ממתין ומקשיב.
ואז, כמעט מיד, אני שומע את זה. נקישות בלתי פוסקות של טיפות
גשם מהמרזב בחוץ.

אני פולט אנחה. לעזאזל. זה לא טוב. אני מרים את כפות ידיי
לעיניי ומשפשף אותן לפני שאני מציץ בשעון המונח על השידה
שבצד המיטה. חמש עשרים ותשע.
כן. כמו שעון.

שנים שאני לא צריך שעון מעורר, הגוף שלי התרגל להתעורר
באותה שעה בכל יום. אני עדיין מכוון אותו, אבל רק ליתר ביטחון.
אני מושיט את ידי, מרגיש את המתג בצד ודוחף אותו, מכבה את
צליל ההתראה לפני שיתחיל.

הגשם יכול לעכב אותנו היום. אני לא צריך להיות באתר הבנייה בשעה וחצי הקרובות, אבל חצי מהחבר'ה בטח יתקשרו במחשבה שלא נוכל לעבוד יום מלא, אז אולי עדיף להישאר במיטה.

אלא שזה לא יקרה. אנחנו עובדים על משהו היום – כל דבר – לא מתחשק לי להישאר בבית ולנסות ולהתחמק ממצב הרוח הרע של הילד שלי ומהמבטים העקומים שלו כל היום. אני מעדיף להיות בעבודה.

כשהוא היה צעיר יותר, זה היה אחרת. הוא היה שלי. עשינו דברים יחד, דיברנו והוא רצה להיות איתי, אבל עכשיו...

היא השפיעה עליו. הילד שלי הוא נקודת הטורפה היחידה שלי, ולעזאזל, אמא שלו ידעה בדיוק איך להשתמש בזה. היא תמרנה אותו כמו כלי בלוח שחמט, עד שהוא האמין לכל מה שיצא לה מהפה, שהיא הקורבן בכל מצב, ואני האויב. היא לעולם לא טעתה, ואני תמיד טעיתי.

אחרי זמן מה החלטתי פשוט להיות שם בשבילו. בסופו של דבר הוא יבין ואנחנו נעבור את זה. הוא יראה שהיא שיקרה, ואני רק צריך להחזיק מעמד, לא משנה כמה זמן זה ייקח או כמה וויכוחים עוד יהיו בדרך.

לפחות ג'ורדן מותק. היא תהיה חיץ מבורך בינינו.

גם אם כמעט נפלתי מהרגליים כשגיליתי מי היא.

אני עוצם את עיניי, מניח את גב כף ידי על עיניי וחושב על אותו לילה.

היה כיף להיות איתה בקולנוע. התגובות שלה, ההומור שלה, כמה קל היה לדבר איתה... איך שהיא פשוט נרגעה לידי במהלך הסרט, וזה היה כל כך פאקינג נוח וטבעי.

איך שהרגשתי כשהסתכלה עליי וחיכה אליי...

לא הייתי מציע לה לצאת איתי. היא צעירה מדי בשבילי, וידעתי שיש לה חבר.

אבל היה קשה שלא להשתעשע ברעיון לזמן מה. היא מגניבה.

ואז, כשגיליתי מי היא, כמעט כעסתי.

אני זוכר ששמעתי אותה בשיחת הטלפון והידקתי את שיניי עד כדי כך שהלסת שלי כאבה כשההכרה היכתה בי. כעסתי, כי באותו רגע קינאתי בכך שלי. קינאתי בכל בחור בן תשע-עשרה שיש לו הזדמנות להיות איתה.

העור המושלם שלה והאף הסולד. שפתה התחתונה היפיפייה, שכמעט נתפסתי בעורדי בווהה בה. האופן שבו הטתה את ראשה לאחור, הרימה את רגליה, ופשוט היתה לידי. הכול היה קליל.

אבל נערת חלומותי היא מחוץ לתחום. היא של קול, והיא בת תשע-עשרה. אין מצב.

היא ילדה, ולכן המחשבות הקצרות והמלוכלכות יישארו חבויות בראשי.

הטלפון רוטט על השידה, ואני מושיט יד ותופס אותו, מביט במסך.

ואני רוטן. לא עכשיו.

בכל זאת אני מחליק את הכפתור הירוק, עוצם את עיניי ומצמיד את הטלפון לאוזני. "קצת מוקדם בשבילך, לא?" לינדזי, האקסית שלי, צוחקת ברכות. הצליל החושני של קולה הפך עם השנים למושחז. האישה רגילה לקבל את מה שהיא רוצה. כמעט מכל אחד.

"לא כשאתה לא איתי במיטה," היא מתגרה.

אני שומר לעצמי את הדבר המרושע הבא שמתחשק לי להגיד. יש נשים שהופכות לאמהות בגיל צעיר ומרגישות שהחמיצו את נעוריהן בגלל ההורות המוקדמת, לינדזי קנמונט, אם ילדי, לא החמיצה דבר. היא לא הרשתה לתשעה חודשי הריון, כמו גם לקול הפעוט, לעצור אותה.

"איך הוא?" היא שואלת.

אני זורק ממני את השמיכות ומתיישב, מניף את רגליי מעל המיטה ומפקח. "לבוש, שבע ומוגן." אני מעסה את ראשי. "זה בערך

כל מה שאני יודע עד עכשיו." אבל אז אני מוסיף, "אני מופתע שאת בסדר עם זה, דרך אגב."

"אז בגלל זה הצעת להם להישאר איתך? כי לא חשבת שזה יקרה?" היא לוחצת. "אני בסדר עם זה שהוא נשאר איתך. הגיע הזמן שתיקח קצת אחריות עליו."

הגיע הזמן שאני... אלוהים. אני צוחק בשקט, מניד בראשי וקם. "אני לא אוהב להתחיל את היום שלי איתך, לין. את יודעת את זה. מה את רוצה עכשיו?"

היא שותקת לרגע, ואז אני שומע את צלילו המתגרה של קולה החלקלק. "אה, אתה יודע מה אני רוצה."

ולמרות הזלזול שאני מרגיש עכשיו, הדם עדיין ממחר למפשעה שלי, למורת רוחי הרבה. אחרי הכול היה לנו כסף. פעם.

והגוף שלי זוכר. טוב, גם לא הזדיינתי כבר הרבה זמן.

אבל אני לא נואש מספיק כדי שישתמשו בי. עדיין לא, בכל

אופן.

"אז זהו?" אני תוחב את הטלפון בין כתפי לאוזן, מושך את הג'ינס מהספסל בקצה המיטה ומחליק את הרגליים שלי פנימה.

"נראה לך שאני אבוא בכל פעם שתיפרדי מבחור, תשתכרי או תרצי להזדיין?"

"למה לא?" היא יורה חזרה. "לא משנה מי נכנס לתוך החיים

שלך או יצא משלי, תמיד היה דבר אחד שעשינו ממש טוב יחד, נכון?"

"בטח, לינרדזי." אני לא טורח להסתיר את הציניות בקולי.

"טוב, אתה לא יוצא עם אף אחת, נכון?" היא שואלת, אבל היא

כבר יודעת שאני לא. "וזה לא שלא קפצנו למיטה במהלך השנים כדי לשחרר קצת קיטור מפעם לפעם. אני לא זוכרת שלא אהבת

את זה."

"כן," אני משחרר אנחה כבדה. "זה נקרא חוסר באפשרויות

זמינות. עיר קטנה וכל זה?"

"אידיוט."

אני מגחך, חייב להודות שהאישה הזאת יכולה לזרום עם כל עלבון.

האמת היא שהיא צודקת. אחרי הפרידה, כשקול היה בן שנתיים, עדיין שכבנו מפעם לפעם, אבל מה שאמרתי נכון גם כן. הסקס היה טוב, היא עדיין נראית טוב, והמיטה היתה המקום היחיד שבו לא שנאנו זה את זה; אבל המשכתי לחזור רק כי זה היה קל. כל אישה אחרת בעיר הזו היא אחות או בת של מישהו. אתה לא יכול פשוט להזדיין איתן בלי שהן יצפו לטבעת בשלב מסוים, ואני לא הייתי מוכן לזה. לא אחרי הבלגן שאליו נקלעתי כשהפכתי להיות אבא בגיל תשע-עשרה. אם אי-פעם אכניס אישה נוספת להיריון, זו תהיה אשתי, ואשתי עומדת להיות מישהי שתמיד יבוא לי עליה ולא אוכל להיות בלעדיה.

ואני רוצה עוד ילדים. תמיד רציתי עוד. אבל בגיל שלושים ושמונה, שנתיים פחות מארבעים – סביר להניח שקול יהיה הילד היחיד שלי. אני נהיה זקן מכרי להתחיל מחדש.

"נו באמת," היא דוחקת. "מה יש לך להפסיד? אני יודעת שאתה זוכר, ואני יודעת שאתה אוהב את כל מה שאתה זוכר, פייק. באותו קיץ, כשהייתי בת שבע-עשרה? אלו הם עדיין הזיכרונות הטובים ביותר בחיי."

כן, אבל לא כל מה שבא אחרי זה.
 "אתה ואני עושים את זה מתחת לשמיכה על הספה, כשההורים שלי ישנים בקומה העליונה?" היא אומרת לי כאילו אני לא זוכר.
 "אני יודעת שיש לך עדיין תאבון מאוד בריא." העור שלי לוהט, ואני משתהה.

"אז בוא לפה ותזיין אותי כבר," היא אומרת.
 אני מהסס רק לרגע, אבל אז אני מניד בראשי. זה מפתה. הגוף שלי רוצה. ואם להודות באמת, אני פאקינג בודד כשאני מאט לרגע ומרשה לעצמי להרגיש את זה. יש כל כך הרבה בקרים שבהם אני שונא להתעורר לכד.

אבל לא. נמאס לי מזה שהיא חושבת שאכשכש בזנב בכל פעם

שהיא קוראת לי, הגאווה שלי לא סובלת יותר את הסטירות האלה. "אני צריך לעוף לעבודה." אני מנתק את הטלפון לפני שיש לי הזדמנות לחשוב על זה עוד, או גרוע מכך, לשקול מחדש. אני מכניס את הנייד לכיס האחורי וניגש אל השידה לקחת טישרט. הטלפון שלי מזמזם שוב.

"היא פשוט לא מוותרת," אני רוטן ומוציא אותו מהכיס.

אבל הפעם אני רואה את שמו של דאץ' על המסך.

אני עונה לו. "מה?"

"יורד גשם."

"באמת? אתה לא רציני?" אני צוחק, בזמן שאני לובש חולצה.

"אתה גאון."

"תסתכל החוצה."

אני עוצר, כל שריר בגופי מתהדק. לעזאזל. לפי טון הדיבור שלו אני יודע מה אני הולך לראות, אבל בכל מקרה אני צועד אל החלון ומסיט את אחד הווילונות, מציץ החוצה אל סופת הבוקר.

"שיט."

הרחוב בחוץ מוצף משני צדדיו בזרמי גשם, שנשטפים אל תעלות הניקוז. קליפות צבע נופלות מהקיר אל המדרכה ושוקעות בכיוב. הרחוב עצמו הוא סימפוניה של רעש לבן, הטיפות ניתזות על הקרקע או חובטות על גגות של מכוניות. הגשם כל כך כבד עד שאני בקושי רואה את הבתים מולי.

"אני פוגש את החבר'ה בחנות," דאץ' אומר לי. "נעמיס ברזנט

ושקי חול ונפגוש אותך באתר."

"אני אהיה שם תוך עשרים דקות," אני אומר, ושנינו מנתקים.

אני מוציא זוג גרביים מהמגירה, מחזיר את הטלפון חזרה לכיס ונכנס לחדר האמבטיה, מצחצח שיניים במהירות לפני היציאה. אני פוסע במסדרון, חולף על פני חדר שינה ריק, חדר האמבטיה הראשי ואחר כך על פני דלת סגורה, חדר השינה הנוסף השני. נזכר מיד שהוא כבר לא ריק.

אבל כשאני מגיע למדרגות, ניחוח מתוק ועדין מכה באפי. אני

עוצר כדי לנשום עמוק. כאב חד של רעב מכה בבטני. הבחורה נשפה על נר אתמול. יכול להיות שהיא השאירה עוד אחד בוער כל הלילה? אנחנו כנראה נצטרך לדבר. לא רק שזה מסוכן, אלא שאני ממש לא בעניין של כל הארומתרפיה הזו שמרמה את הגוף שלך לחשוב שיש מאפינס אוכמניות בבית כשאינ באמת.

אני יורד במורד המדרגות. הן חורקות תחת משקלי, אבל כשאני מגיע למטה, אני מביט סביב, מבחין שמנורות הסלון דולקות ומוסיקה רכה מגיעה מהמטבח.

כשאני מתקרב, אני רואה את ג'ורדן יושבת סמוך לאי בחושך. המחשב הנייד שלה פתוח מולה והיא מחממת את ידיה בספל קפה. אני מהסס לשבריר שנייה, נבהל מהאופן שבו היא נראית אחרת עכשיו. האור מהמסך גורם לעיניה לזהור, כשמול פניה אדים עולים מהספל. אחר כך היא מכווצת את שפתיה ונושפת, מנסה לקרר את המשקה. קווצות שערה הבלונדיני נופלות סביב פניה מהפקעת המבולגנת שעל ראשה.

השיפוע הצר של הלסת שלה, הריסים הארוכים, הנקודה הרכה של אפה הקטן, ו... העיניים שלי נופלות לפני שאני יכול לעצור אותן, ואני מביט על רגליה המושלמות, החלקות והשזופות. הן חשופות כי היא לובשת עדיין את מכנסי הפיג'מה שלה. חום מתנקז לבטני התחתונה, אני מכווץ את הגבות ומתיק את מבטי ממנה. הם לא יכולים להיות בני אותו גיל. הילד שלי הוא ילד, והיא...

גם ילדה, אני מניח.

זה פשוט מוזר. כפעם האחרונה שבה פגשתי את אחת מחברותיו, לבחורה היה גשר. מטריד לחשוב שעכשיו הוא יוצא עם בנות שהיו בדיוק הטיפוס שאליו הייתי נמשך פעם.

"בוקר", אני אומר כשאני חולף על פניה אל מכונת הקפה.

מזווית העין אני רואה אותה זוקרת את ראשה. "הו, היי. בוקר." קולה חלש וסדוק, ואני שומע את המחשב הנייד נסגר, כשאני מניח כוס קפה במכונה וספל מתכת מתחת לזרבובית. אני מביט

מעבר לכתפי, רואה אותה מחליקה בשקט מהשרפרף ואוספת את המחשב ואת המחברת שלה.

"את לא צריכה לעזוב," אני אומר לה. "אני גם ככה בדרך החוצה."

היא מחייכת חיוך קטן, מתוח, אבל לא מביטה בי כשהיא דוחפת את חפציה לצידה ומרימה שוב את הקפה שלה.

"את ערה כבר הרבה זמן?" אני שואל.

"יש לי שינה קלה." היא סוף סוף מרימה את עיניה וצוחקת לעצמה. "קשה לי עם סופות רעמים."

אני מהנהן, בהבנה. חום הוא אותו דבר בשבילי. המזגן צריך להיות מכוון על שמונה-עשרה מעלות בכל לילה כדי שאוכל לישון. אני שוקל לשאול אותה אם הטמפרטורה בבית הפריעה לה, אבל אין סיבה כי אני צריך לישון, אני לא משנה את זה, והיא יודעת איפה יש עוד שמיות אם היא צריכה.

אנחנו עומדים בשקט לרגע, ואז היא ממצמצת ומחווה לעבר התנור שמאחוריי. "יש, אממ... מאפינס אוכמניות אם אתה רעב," היא אומרת. "הם מקופסה, אבל הם די טובים."

אני מסב את ראשי ורואה תבנית מאפינס לא שלי, על הכיריים. מכל גביע גולש מאפין אפוי מוזהב. אני לוקח אחד, מסתיר את חיוכי. אז אין נרות ריחניים שמעלים תקוות שווא לאוכל שווה, אחרי הכול. אני חושב שאני מחבב אותה.

היא מסתובבת ויוצאת מהחדר, אבל אני קורא אחריה. "את חושבת שתוכלי להעיר את קול ממש מהר, בבקשה? הגשם באמת דופק לי את לוח הזמנים בעבודה, אנחנו עדיין בונים את היסודות, אז אני צריך עזרה בפיזור שקי חול." היא מביטה בי מעבר לכתפה, סקרנית. "יסודות?"

"בשביל האתר שאני בונה," אני מבהיר. "אנחנו לא יכולים לעבוד היום בגלל מזג האוויר, אבל חייבים לוודא שהמרתף לא יוצף. אני צריך את עזרתו של קול."

הבנה ניכרת בפניה, "אה כן. בטח." היא מהנהנת ויוצאת במהירות

מהחדר חדרות מטרה ומלאת כוונה, אני שומע את צעדיה הנחוישים על גרם המדרגות.

אילווא היתה ערה, לא הייתי חושב לבקש מקול שיבוא לעזור, אבל ההזדמנות לבקש דרכה היתה טובה מכדי לוותר. אם אני אשאל, זה יעצבן אותו. אם היא תשאל, זה יכול לעבוד.

חוץ מזה, הוא יודע שזה חלק מההסכם. הוא וג'ורדן מנקים אחריהם, עוזרים עם הבישול, עובדים בחצר ועוזרים בכל דבר אחר שאולי אצטרך. אני אשלם את החשבונות בזמן שהם יחסכו מספיק כדי להתאושש. זה לא יותר מדיי לבקש.

אני מניח את המכסה על ספל הנסיעות וממלא את התרמוס שלי. אני נושא את שניהם לדלת הקרמית, שם מונחות נעלי העבודה שלי מונחות. אני יושב על הספסל ליד הדלת, מניח את חפציי ונועל את נעליי, לוקח את המפתחות, מוציא את ז'קט הגשם השחור מארון הכניסה ולובש אותו.

אני מרים את הספל שלי ואת התרמוס. "קול!" אני צועק, מוכן ליציאה.

התקרה מעליי חורקת ואני שומע צעדים מהירים, ואז חבטה ודלת נטרקת. אני מבין שהוא סוף כל סוף יורד במדרגות.

אני אוחז בידית הדלת ומביט מעבר לכתפי. "יש לי קפה. אנחנו יכולים לעצור על הדרך אם אתה רוצה לאכול משהו וריזו." אבל זה לא הוא שמופיע מעבר לפינה. ג'ורדן, שלבושה במכנסי ג'ינס צמודים כחולים־כהים, מופיעה בתחתית המדרגות. היא נועלת אולסטאר ואוספת את שערה לקוקו בזמן שהיא מנסה להחזיק מעיל גשם צהוב מתחת לזרועה. אני מצמצם את עיניי אליה. "איפה קול?"

"הוא, אה... לא מרגיש טוב," היא אומרת ולובשת את המעיל. "אני אבוא לעזור לך."

לא מרגיש טוב. זה מילת קוד להנגאובר?
לא, זה בסדר, אני אומר לה. "תישארי כאן. זה... בטוח יותר. תודה בכל אופן."

עינייה מתמקדות בי, ואז מצטמצמות. "בטוח יותר?" היא שואלת,

מופתעת כאילו הרגע אמרתי שאני יוצא לפדיקור. "או שאתה פשוט דואג שתצטרך להחזיק לי את היד יותר מאשר לעבוד?" אני מנסה לשמור על פרצוף רציני. היא די חכמה.

אוקיי, כן, מצטער, מותק, אבל כן. לפחות לקול יש קצת ניסיון – לא הרבה אבל גם זה משהו – הוא עזר לי במהלך הקיץ ובסופי השבוע. הדבר האחרון שאני צריך היום זה להסביר את העבודה במקום לעשות אותה.

"אני אגיד לך מה..." היא מכפתרת את מעיל הגשם שלה, התנהגותה המתוקה והביישנית מתחלפת ביישור כתפיים נוקשה. "אם הגברת הקטנה לא תוכל להתמודד עם קצת גשם בשיער או בוץ מתחת לציפורניים, היא תחזור לטנדר ותחכה לך. איפה שבטוח. אוקיי?"

ואז היא מקמרת גבה לעברי כאילו לא כדאי לי בכלל להיכנס לזה.

אני אפילו לא יודע איך להגיב לזה, המוח שלי ריק ושכחתי למה יש לי תרמוס ביד.

אני מניד בראשי כדי להתרכז ופותח את הדלת. "בסדר גמור. תיכנסי לטנדר."

הסערה המזדיינת הזו באה משום מקום.

אני תמיד עוקב אחרי תחזית מזג האוויר, כי זה קובע אם אנחנו בכלל יכולים לעבוד, זה די חשוב. במיוחד בקיץ.

אם כי חשבתי שהסופה הזו תפספס אותנו ותדלג צפונה. אני מכבה את המנוע, רוכס את המעיל ומנסה למקד את הראייה מבעד לשמשה. הגשם מטשטש כל דבר מעבר לחלון, אבל אני רואה הבזק של קסדות כתומות וצהובות כמה מטרים קדימה ומבין שכמה מהחבר'ה כבר כאן.

ג'ורדן מושכת את הקפוצ'ון שלה, אבל אני לא מסתכל עליה

או אומר לה מה לעשות. היא יכולה ללכת בעקבותי אם היא רוצה להיות כאן.

אני יוצא מהטנדר, טיפות הגשם הכבדות מיד חובטות על ראשי ועל כתפיי, גורמות לי להשתופף כשאני טורק את הדלת ורץ אל הבניין. המגפיים שלי משפריצים מים כשאני עובר בשלוליות הקטנות, ואני ממחר אל עבר המשאית, מיד מושך את הדלת האחורית ועורם על זרועותיי כמה שיותר שקי חול. אני קולט צבע צהוב בהיר מופיע לצדי, ומבלי לומר מילה, ג'ורדן עושה אותו דבר, מעמיסה במהירות עוד שקים על זרועותיה והולכת אחריי לצד הבניין, למקום שבו החברה מחכים. אני שומט את השקים ומביט מבעד למסגרת הפלדה של המבנה, שם לב למשטח של מלט גלוי במפלס התחתון. שיט. תשעה גברים, כולל החבר הכי טוב שלי, נועצים בי מבט, מחכים להוראות. הרוח מעיפה את טיפות הגשם והג'ינס שלי נרטב עד שהבד כולו ספוג ונדבק לעורי. "אני רוצה את השקים האלה מסביב לכל השטח!" אני צועק מעל הסערה. "ערימות של שלושה שקים! הבנתם?"

מיד מגיעים הנהונים מהירים.

"ותכסו את הבטון הזה, לעזאזל!"

אני מניד בראשי ומחווה בסנטרי אל משטח המלט החשוף שמתקלקל למטה. גשם או לא, הוא צריך להיות מכוסה תמיד, ליתר ביטחון. מישהו שכח לעשות את זה במשמרת הקודמת. דאץ', החבר הכי טוב שלי מאז התיכון, נעמד לידי ומביט לאותו כיוון בעיניו החומות, הבעתו מתרככת מיד. אני מעיף מבט אל ג'ורדן, שערה תחוב לתוך כובע מעיל הגשם שלה, ותורה לאל שהיא לא נשארת בסביבתי כך שלא אצטרך להציג אותה בפניו. היא חוזרת אל המשאית, מוציאה עוד שקי חול מהארגז, ואני פוגש את מבטו של דאץ' שמסתכל בי בסקרנות.

אני רק מניד בראשי. לא עכשיו. זה לא מוזר שהחברה של הבן שלי רוצה לקיים את חלקה בעסק ולעזור בדרכה, לעומת זאת זה מוזר שהוא, הבן שלי, לא כאן. הוא יודע שהיא עזרה במקומו הבוקר?

איזה גבר בסדר עם דבר כזה? לימדתי אותו לעמוד בהתחייבויות שלו, לעזאזל.

ואולי הוא פשוט לא רצה לבוא איתי.

אני חייב לעשות משהו בקשר אליו, אבל אני לא יודע מה. כל טקטיקת ה"לחכות ולראות" לא עובדת. הוא צריך בעיטה בתחת.

הגברים ניגשים לעבודה, נושאים ערמות של שלושה שקים ומניחים אותם לצדי הבניין, אני לוקח את הסכין מארגז הכלים שבטנדר, חותך מלכנים של ברזנט כחול כדי להדק את מסגרת הקומה הראשונה. אני לא שם לב ושעה חלפה, המשולשים מהודקים, השקים עושים את עבודתם, וחוקן ממני נראה שכולם נעלמו.

אני זורק את הסכין ואת אקדח הסיכות חזרה לטנדר וטורק את הדלת, מחפש סביב את ג'ורדן.

לא ראיתי אותה זמן מה. חרטה מתחילה לפלס את דרכה אל בטני. הייתי צריך להדריך אותה איכשהו. היא בטח לא מסתדרת. קל לאנשים להיפצע באתרי בניין אם הם לא מכירים את העבודה.

אני מסתובב בשטח האתר, רואה שהשקים מסודרים כפי שהם צריכים להיות, היריעות עדיין שלמות, למרות הרוח, ומשטח המלט מכוסה היטב. אני שומע קולות וסב לאחור, רואה את ג'ורדן עוזרת להכניס מסגרות של חלונות פנימיים למשאית, אחד מהחבר'ה מוודא שגם הם מכוסים.

היא מחייכת. בטירוף.

עיניים נוצצות מהתרגשות כאילו היא עומדת לעוף באוויר, לעזאזל.

היא נהנית מזה?

הקפוצ'ון שלה נפל, הקוקו שלה תלוי ספוג מים וקווצות שיער נדבקות לפניה. נעליה רטובות, והג'ינס שלה מלא בוץ. אני מודה לאלוהים שהיא לא לובשת טישרט לבנה, כי ממילא מעיל הגשם לא עוזר להוריד ממנה את עיניהם של החבר'ה. אני מסתכל על דייל, על בריאן ועל דוני שסוחבים ציוד למשאית ומעיפים מבט לעברה, מחייכים,

ואז פונים זה אל זה וצוחקים על משהו שאני לא מצליח לשמוע. "תזדרזו," אני נובח לעברם והם קופצים לדום וממשיכים.

ג'ורדן ניגשת אל המקום שבו אני עומד ליד הבניין ומתיישבת, תוחבת את הברזנט מתחת לקורה.

"אז אתה הבוס, אהה?" היא מרימה אליי מבט בוחן. משהו

בהבעתה נראה רך יותר משהיה הבוקר. שמח יותר. נינוח יותר.

קול לא סיפר לה שיש לי חברת בנייה? הוא מדבר עליי בכלל?

כאב דוקר בקרביי.

"טוב, הוא מנסה להיות," דאץ' מתברח, עונה על שאלתה.

אני מעיף בו מבט, אבל מתפתה לחייך. ירירות זה הקטע שלנו,

אבל הייתי רוצה שהחרא הזה לא יעשה את זה בעבודה, זה דופק

את הסמכותיות, לעזאזל.

"שיט!" ג'ורדן קוראת פתאום.

עיניי מיד חוזרות אליה, טיפות הגשם זולגות על ראשה כמו

מפל. הברזנט נקרע בחלקה העליון של המסגרת וכל המים שנאספו

עליו נשפכו. היא קופצת במהירות, בורחת מהגשם, מנסה להגיע אל

הברזנט ולהחזיר אותו למקומו.

אבל היא לא מצליחה להגיע אליו.

אני עומד מאחוריה, מושיט יד ותופס אותה, מחזיק אותה במקומו,

מסב את ראשי ובסנטרי מסמן לעבר דאץ'. הוא מהנהן וצועד לקחת

שוב את אקדח הסיכות.

ג'ורדן מרפה מן הברזנט ומחליקה החוצה מבין זרועותיי, פוסעת

הצידה ומצחקקת לעצמה.

"את בסדר?" אני שואל.

היא מהנהנת, מנגבת את פניה ומנערת את מעילה. "כן. אני מניחה

שמעיל הגשם היה חסר תועלת, הא?" עיניי עוברות על חולצתה,

הטישרט הכחולה רטובה, דבוקה לגופה, צמודה ומותאמת לכל

סנטימטר של חזה ושל בטנה. גם חלקים ממותניה ומבטנה מציצים

מתחת לחולצה הדבוקה אליה. העור שלה מושלם, הקימורים שלה

יפים. אני בולע את הגוש בגרוני ומסתובב במהירות.

יש לה גוף שאני לא זוכר שיש לבנות תשע-עשרה, לפחות לא כשאני הייתי בגיל הזה. אבל עדיין, היא רק בת תשע-עשרה. היא של קול. לא שלי. אל תסתכל עליה שוב ככה.

דאץ' מתקרב ומושיט לי את אקדה הסיכות, ואני מתחיל למתוח מחדש את הברזנט. היא שבה אל מתחת לזרועותיי המושטות, מניחה את ידיה מתחת לשלי ונכנסת בין זרועותיי כדי להחזיק בזמן שאני מצמיד אותו.

משהו חם מהלך תחת עורי, אבל אני מנער אותו. "אני אה... צריך לקחת אותך הביתה?" אני שואל. "אין לך שיעור היום או משהו?" "לוח זמנים של הקיץ," היא משיבה, מציצה אליי. "יש לי רק שיעור אחד בסמסטר הזה, וזה רק מחר. אבל אני כן צריכה לעבוד כבר מאוחר יותר."

אני שואל את עצמי איך היא מגיעה לעבודה וחוזרת ממנה או מהלימודים, קול מתחיל את היום שלו בעשר ולא מסיים לפני שש. אין לה רכב נוסע. מה שמזכיר לי... אני אקח כמה כלים שאין לי בבית לפני שאעזוב. אולי אני יכול לעזור לקול לעבוד על הפולקסווגן שלה היום.

אחרי שעה בערך הכול הדוק ומתוח עד כמה שאפשר, הציוד מאובטח בצד, וכולם ספוגים עד העצם. אני משחרר את העובדים, אני שונא לאבד זמן, אבל הקיץ הזה גשום, וכולנו עשינו מה שיכולנו.

לעזאזל, חצי מהם בכלל לא הגיעו.

אני נכנס חזרה אל הטנדר עם ג'ורדן ומוריד את הז'קט הרטוב שלי, בזמן שהיא מהדקת את חגורת הבטיחות ליד. אני מדליק את המנוע ומחכה שהחניה תתרוקן קצת לפני שאני יוצא. שנינו נוסעים בדממה.

כל כך שקט פתאום. גשם כבד ומחריש אוזניים ירד במשך השעות האחרונות, עד שלא הצלחתי לשמוע אף קול, אלא אם כן מישוהו צעק ליד, או לקלוט תנועה בסביבתי.

הגשם מכה בטנדר שלי כמו כדורי גומי. אני מהדק באגרופי את

העורר המשופשף של ההגה. מים משפריצים מתחת לצמיגים בזמן שאני דוהר על הכביש המהיר. המנוע נוהם כמו מוזיקה עמומה בשיר ערש.

אבל עדיין, כל כך שקט.

היא נושמת נשימה עמוקה דרך אפה.

מעיל הגשם שלה נקלט בזווית עיניי כשהיא מחליקה את ידיה מתחת לירכיה.

אני שומע קול נקישה רך ומסתכל אל הרצפה, שם היא מכה בעדינות עם האולסטאר שלה.

היא מלקקת את שפתיה, וגופי פאקינג נדרך. אלוהים.

אני מושיט יד, מדליק את הרדיו. כל דבר כדי להסיח את הדעת.

אני לא יודע למה אני כל כך עצבני היום. לא, אני יודע. התעוררתי עם לינדזי בטלפון. היא האדם האחרון שאני רוצה להתמודד איתו על הבוקר.

לא קשה להחמיץ עד כמה הייתי מאושר בגיל של קול ושל ג'ורדן, נהינתי מכל מה שיכולתי ולא הכרחתי את עצמי לחשוב יותר מדיי על כל ההחלטות שקיבלתי. אבל זמן לא רב אחרי שפגשתי את לינדזי, הגיע הזמן לשלם על כל הכיף. עשיתי ילד עם בחורה שבקושי הכרתי. שקרנית פתולוגית, אחת שמצטיינת במניפולציות כאילו הן היו פאקינג ספורט שזוכים בו בגביע.

כשעזבתי, השארתי אותו איתה. לקול מעולם לא היה סיכוי מולה.

מובן שלקחתי אותה לבית משפט, ניסיתי להשיג משמורת, אבל בימים ההם, בדרך כלל, השופטים ראו את האם כאפשרות טובה יותר, והיא ידעה איך להתחנן ולגרום להם לחוש כלפיה אהדה. היא רצתה את קול, כי לקבל את קול הבטיח שלה תהיה תמיכה כספית. ומובן שהיא הצליחה להוציא את זה ממני.

זה היה כמו להיות בכלא, לקחת אותו בחזרה אליה אחרי סופי השבוע שלי איתו. היא עיוותה דברים, וזה מה שהיא עשתה לו. כבר

כשהיה בן עשר, הוא היה חיץ בינינו, ואם רציתי לומר לה דברים, אני תמיד הייתי זה שטועה.

כשהיה בן ארבע-עשרה הוא הפסיק לרצות לבקר בכל סוף שבוע שני, ועכשיו אנחנו בקושי מכירים זה את זה. הוא אפילו לא מתקשר אלא אם כן הוא זקוק לכסף.

אני מניד בראשי ומנסה לא לחשוב. "רוצה לשים קלטת?" אני מציע לג'ורדן.

אני לא פוגש את עיניה, אבל אני רואה את ראשה פונה במהירות לעברי. "קלטת? כאילו קסטה?"

לפתע מבטה פונה בהבזק אל הסטריאו של המכונית שלי ועיניה מתרחבות, הפתעה מאירה את פניה. אני כמעט צוחק.

היא לא שמה לב לזה בדרך לכאן?
 "זה טייפ אמיתי?" היא פולטת.

היא מושיטה יד ונוגעת ברדיו הישן של המכונית כאילו הוא אגרטל יקר ערך ולוחצת על 'הוצא'. קלטת שקופה עם אותיות לבנות, שמעולם לא הקשבתי לה, קופצת החוצה. היא מסירה אותה, חופנת אותה בידה וקוראת את הכותרת. "גנו נ' רוזס." ידה מכסה את פיה, ונראה כאילו היא עומרת פאקינג לבכות. "אלוהים אדירים."

היא מזנקת אל תא הכפפות, פותחת אותו ומביטה בשורה של קלטות שמונחות בקפידה. "דיפ פרפל," היא קוראת, "רולינג סטונס, ברוס ספרינגסטין, ג'ון מלנקמפ, זיזי טופ..."

ואז נראה שהיא מבחינה במשהו שממש מרגש אותה, כי היא מושיטה את ידה ומוציאה החוצה את הקופסה השחורה של דף לפרד. "היסטריה?" היא אומרת בקול, קוראת את כותרת האלבום. "הם כבר לא מייצרים את האלבום הזה יותר. כל מה שאתה יכול להשיג הוא גרסה חיה!"

אני מרים את גבותיי, לא בטוח למה זה כל כך מרגש. "אני מאמין לך," אני אומר, משועשע מעט מהתרגשותה. "הטנדר הזה היה של אבא שלי. אלה הקלטות שלו. פשוט לא יצא לי לסדר כאן אחרי שהוא נפטר לפני כמה שנים."

עולה בדעתי שהיא הראשונה לגעת בקלטת "גנז נ' רוזס" מאז שהכניס אותה לטייפ.

היא מביטה שוב באוסף. "טוב, זה טוב, אני מניחה," היא ממלמלת. "אתה בוודאות לא יודע מה יש לך כאן, ואלה היו יכולות להיות בתחתית פח האשפה, בשם אלוהים. אבא שלך היה בחור מגניב." אני מחייך, מסכים איתה. היא מניחה בזהירות את הקלטת של גנז בחזרה בקופסה ולוקחת את הקלטת של דף לפרד. "אפשר?" היא שואלת, מצביעה על הטייפ. אני צוחק חרישית, מעלה הילוך, ואנחנו דוהרים במורד הכביש. "לכי על זה."

אנחנו מקשיבים לשני שירים בדרך הביתה, נכנסים לעיר ומקצרים דרך גשר מסילת הרכבת מעל הנהר, שנמצא מימיננו. "וואו, תראה את זה," היא אומרת.

אני מאט את הטנדר ועוקב אחר מבטה ימינה, מבעד לחלונה, ורואה שמפלס הנהר עלה במידה ניכרת. במקום שלושים מטרים מרווח בין הגשר לבין המים הם מאיימים עכשיו על קרקעית הגשר. למרבה המזל, הגשם נחלש, כך שזה לא יעלה עוד. אני לוחץ שוב על הגז, לוקח אותנו הביתה. "זה היה כיף," היא אמרה. "היום, אני מתכוונת."

אני מרים את גבותיי ומעיף מבט חטוף לכיוונה. "אני מתכוונת..." היא ממצמצת, מתקנת את עצמה. "אני לא מתכוונת שזה היה כיף. אני מתכוונת, שאני מקווה שלא יהיה עיכוב בלוחות הזמנים או שתפסיד כסף, אבל..." היא שואפת ונושפת, מפנה את עיניה חזרה לחלונה. "כמה פעמים אפילו הרגשתי כאילו אני מסכנת את החיים שלי."

היא נשמעת יותר מדיי מרוצה מזה, ואני יכול להבחין מנימת קולה שהיא מחייכת.

"וזה כיף?" אני שואל.

היא מסבה את עיניה חזרה אל השמשה הקדמית ומושכת בכתפיה, חיוך משועשע מופיע בזווית פיה.

אני מגחך. "כן, זה היה כ"ף. תודה על העזרה. אני איידע אותך כשהסערה הבאה תגיע, כדי שתוכלי להשתתף באקשן."
 "מגניב."

אני ממשיך לנסוע בכביש המהיר אל תוך העיירה השקטה שלנו, פונה שמאלה ואחר כך ישר אל השכונה שלי, מרוצה בפעם הראשונה היום. היא ילדה טובה. אני מקווה שקול לא ידפוק את זה, כי אני כבר יכול להגיד שזה סוג של נערה שתהיה אמא טובה ותעבוד לצדך, תבנה חיים במקום לשאוב אותם ממך.

ומסיבה כלשהי זה משמח אותי שהיא נהנתה היום. אף אחד מבני משפחתי לא גילה עניין רב – או גאווה – במה שאני עושה לפרנסתי. אמי אוהבת אותי, כמובן, כמו אבי לפני שהוא מת, אבל הם לחצו שאלך לקולג', וזו היתה התוכנית עד שקול הגיע.

זו תמיד היתה אכזבה שנשארתי בעיר הזו ועברתי בעבודה שהם חשבו שהצריכה יותר כוח מאשר מוח.
 גם כאשר התחלתי את לוסון בנייה, העסק שלי, ובניתי את ביתי, הם עדיין תמיד הביטו בי כאילו רצו יותר, אבל ידעו שאין טעם לומר דבר. הם ויתרו.

זה לא שהם שנאו את מה שעשיתי או לא היו מרוצים מהאיש שהפכתי להיות. הם התאבלו על ההזדמנויות שהחמצתי ודאגו לאושר של בנם. מה שהם לא הבינו זה שיש לי עכשיו בן משלי, והאושר שלו חשוב יותר.

ואני מצדי אוהב הרבה דברים שנוגעים לעבודתי. אני מבלה ונושם שעות של אוויר צה כל יום, את השמש, כושר... אלו חיים טובים. אני ישן טוב בלילה. ועדיין נחמד לראות מישהו אחר נהנה מזה כמוני.

"היום שלי נהרס עכשיו," אומרת ג'ורדן. "שום דבר לא ינצח את זה."

"לנצח את מה?" אני עונה. "להירטב לחלוטין בגשם?"
 "ולשחק בבוץ."

אני מגחך, מניד בראשי ופונה אל שביל הגישה. "זה לא לשחק בבוץ."

היא פונה לכיווני. "הו, אתה מתכוון למאדינג?*" זו הסיבה שהטנדר שלך נראה מטונף כולו?"

אני מגחך, מכבה את המכוננית ומביט בה במבט חודר. "ילדה, אם את יכולה לראות מה הצבע של הטנדר שלך, אז את לא משתמשת בו נכון. הבנת את זה?"

היא מגלגלת את עיניה ופותחת את דלת המכוננית. שנינו יוצאים והולכים לכיוון המרפסת.

עכשיו כשאני חושב על זה, אם לא אכפת לה להירטב ולהתלכלך כמו היום, היא בטח תאהב מאדינג. לא עשיתי את זה הרבה זמן. הטנדר שלי מטונף רק מפני שאני אף פעם לא שוטף אותו. זה בסדר גם ככה.

"לקחת פעם את קול?" היא שואלת, בזמן שהיא עולה במדרגות.

"כמה פעמים כשהוא התבגר, כן."

אני מושיט יד לפני שהיא מגיעה אל הדלת ופותח אותה, אוחז בה לרווחה, כדי שהיא תיכנס ראשונה.

אבל היא מסתובבת, מביטה בי לפני שהיא נכנסת. "אולי תוכל לקחת את שנינו בפעם הבאה שתלך," היא מציעה. "כל עוד אני יכולה לנהוג. אתה לא סופר רכושני לגבי הטנדר שלך, נכון?" "לא. טנדר נועד להתעללות. לכי על זה. אני פשוט אחגור את עצמי."

היא מחייכת ברכות ובוהה בי לרגע, משהו שאני לא מצליח לפענח עולה על פניה. אמרתי משהו?

אני בוהה בה חזרה אך לרגע, ומבחין איך עיניה נראות כאילו הן צבועות בצבע מים. כחול לילי כהה שמתבהר יותר ויותר ככל שמתקרבים לאישון. אני מסיט את מבטי ומכחכח בגרוני.

* מאדינג – מלחמת בוץ.

"ג'ורדן!" קול מופיע פתאום במעלה המדרגות. "בייבי, את בבית?
בואי הנה!"

אני שוב פוגש את מבטה, והיא מתרחקת ממני, שולחת אליי
חיוך מתנצל. "אני צריכה להתארגן לעבודה. תודה שנתת לי לעזור
היום."

אני מהנהן אבל נשאר בפתח הבית, צופה בה כשהיא חוצה את
הסלון ונעלמת במעלה המדרגות. תחושה מוזרה משתלטת עליי
כשאני עוקב אחריה. איך היא עם קול? איך היא איתה? הוא טוב
אליה?

אני עומד ליד הדלת הקדמית, שומע את דלת חדר השינה נסגרת
למעלה, יודע שהיא איתו בחדר. הבית פתאום כבד, גדוש וסמיך,
ואני לא יכול לנשום. אני לא רוצה להיכנס, לא משנה אם אני צריך
בגדים יבשים או לא.

אני משליך את המפתחות על השולחן משמאלי ורואה את מפתח
הפולקסווגן שלה מונח שם. אני חוטף אותו וצועד החוצה, סוגר את
הדלת, יורד שוב במדרגות המרפסת ופונה אל הגראז' בצד הימני
של הבית.

"יש לך אורחים בבית, הא?" אני שומע מישהו קורא.
כשאני מסתכל לכיוון, אני רואה את קייל קריימר עומד במרפסת
הקדמית שלו וספל קפה בידו, רטוב מהגשם שעכשיו הוא אך טפטוף
קליל.

אני מכיר בנוכחותו, מודע אליו, אבל אני לא משיב. מעולם לא
חיבבתי את הבחור ולא רציתי להיות ידידותי. אין מצב שהוא לא
קלט את זה עד עכשיו אבל לא אכפת לי. רק להביט בו מרגיז אותי,
ואין שום דבר ספציפי שאני שונא בו, רק דברים קטנים שנוספו
במשך השנים. איך שהוא התייחס לאשתו וכיצד בגד בה ומעולם לא
היה בבית. איך לקח את הבית לעצמו אחרי הגירושין ושלח אותה
ואת הילדים לחפש דירה לחיות בה. והעובדה שהוא תמיד שוכר
בייביסיטר כשהילדים שלו אמורים לבלות איתו בסוף השבוע.
אה, מי יודע? אולי הוא ניסה לקבל משמורת ואולי היא בגדה בו

קודם. אתה אף פעם לא ממש יודע מה קורה בבית של מישהו אחר. אחרי הכול, אפשר גם להסתכל עליי ועל האופן שבו הילד שלי גדל. מי אני שאשפוט?

אני עדיין לא אוהב את הבחור. הוא חושב שקריירת הצווארון הלבן והטריאתלונים שלו הופכים אותו לגיבור.

ועכשיו אני נשמע כאילו אני פאקינג מקנא בו. נהדר.

אני לוחץ את הקוד על הלוח בצד דלת הגראז', צועד לאחור ומניח לה להיפתח. אני לא מחזיק כאן עוד מכוניות, אז הוא יותר חלל עבודה ואחסון.

יש פה כלים, מרחס אוויר, מקרר נוסף, כמה ספסלי עבודה ושולחן מלא בחלקי מכוניות, כאלו שהצטברו כאן במהלך השנים. המכונית של ג'ורדן נמצאת בחניה, אבל אני יודע שאצטרך להיכנס לכאן לכמה תיקונים אחרי שארים את מכסה המנוע. קול לא רע עם מכוניות, אבל אני יודע שזה הולך לעלות קצת כסף כדי שהיא תניע שוב, וכסף אין להם. אני אעיף מבט לפחות, כדי להבין כמה המצב רע.

"היי, גבר." אני מביט מעבר לכתפי ורואה את דאץ' פוסע בשביל הגישה. הוא לובש בגדים יבשים ובירה בידו. זה לא מוזר, כי יש לו מקרר קטן בחלק האחורי של הטנדר שלו.

"היי." אני מושך את הטישרט הלחה מעל ראשי ומניח אותה על ספסל העבודה, מוציא ג'ק מתחת לשולחן ויוצא מהמוסך לכיוון הפולקסווגן בצבע הירוק דהוי. דאץ' מושך כיסא נוח החוצה ונושא אותו אל הדשא ליד המכונית של ג'ורדן.

"מחר בחמש?" הוא שואל.

"כן."

בגלל העיכוב בלוח הזמנים היום, הוא יודע שמחר ארצה להתחיל מוקדם.

"אז החברה חשבו ללכת עוד מעט לגראונדרס. לשתות כמה בירות, לשמוע קצת מוזיקה..." הוא אומר לי. "אין שום דבר אחר לעשות במזג האוויר הזה."

אני מסובב את המפתח אבל מציץ לעברו. "גראונדרס? ממתני אתה הולך לשם? פור רדס נסגרי?"

"לא", הוא עונה ומושך בכתפיו. "הם פשוט הבינו שיש שם עכשיו איזה ממתק לעיניים."

אני מביט בו, והוא מחייך ומניד בראשו לעבר הבית ולמי שנמצאת בתוכו.

"כן, שתוק". אני לוחץ על המפתח. "זו החברה של הילד שלי. תעזבו אותה בשקט."

"אני לא מתכוון לעשות שום דבר!" הוא מרים את ידיו בהגנה. "אני נשוי."

"אני אפילו לא רוצה שתסתכלו", אני מצהיר, עומד זקוף וזורק את הכלי.

מודה, אני כבר הסתכלתי, אבל לא ידעתי מי היא היתה כאשר נפגשנו לראשונה.

אני מנגב את ידיי בסמרטוט עבודה. "הבנת את זה? תעזבו את הילדה בשקט."

הוא מלגלג, נמרח בכיסאו ומשעין את ראשו לאחור. "הילדה, אני משוכנע, כבר קיבלה הרבה תשומת לב גברית, בזמן שהיא עובדת כבר הזה. ואני בטוח שהיא לא תתנגד לעוד קצת עבודה הערב."

הוא גורם לה להישמע כמו זונה, אבל אני מניח שהוא צודק. היא צריכה כבר להיות מיומנת בהדיפת תשומת לב לא רצויה, במיוחד כבר שכזה.

אבל אני עדיין לא יכול לראות את זה. לבחורה יש פה אבל היא די תמימה ומתוקה. לדמיין אותה בסביבה הזו זה בלתי אפשרי.

"היי", קול נשי מצייץ.

אני מתכופף קדימה ומביט דרך מכסה המנוע, רואה אותה אישה צעירה שהיתה כאן אתמול בלילה. מה היה שמה שוב?

"פייק, נכון?" היא אומרת ומניחה יד על החזה שלה. "קאם, זוכר? אני אחות של ג'ורדן."

דאץ' בוהה בה, פיו פעור מעט.

"אני כאן רק כדי לתת לה טרמפ לעבודה," קאם אומרת לי ואז עיניה נופלות על גופי ועל זרועותיי. "קעקוע יפה, בנאדם."
עיניה נדלקות והיא מהנהנת באישור. אני שם לב שגם לה יש כמה על זרועה העליונה ועוף חול מקועקע על צד גופה.
אני יכול לראות שהיא כמעט לא לבושה, לובשת חצאית מיני שחורה וגופייה שחורה שגזורה בדיוק מתחת לשדיה.
איפה לעזאזל אבא שלך? ברצינות...

מאחוריה חונה ליד המדרכה מכונית מוסטנג לבנה חדשה. במכונית יושבות שתי נשים נוספות, ולפי מה שאני מצליח לראות כולן לבושות דומה. השיער שלהן נפות, ואני מרגיש עד כאן את הרוח מהריסים שלהן כשהן ממצמצות. אבל אז משהו מתחוויר לי, ואני מסתכל שוב על מכסה המנוע. "כולכן עובדות יחד? עם ג'ורדן?"
"לא, אנחנו עובדות בהוק."

דאץ' משמיע קול גרגור, ואני מבין שהוא נחנק מהבירה שלו. הוא משתעל וצוחק בעת שהוא מכחכח בגרונו.
קאם מהנהנת ומקניטה, "כן, אתה מכיר את ההוק."
הוא מגחך, ואני נשבע שאני רואה אותו מסמיק. "יכול להיות שאני זוכר משהו מפעם."

ההוק הוא מועדון חשפנות במרכז העיר, לא רחוק מגראונדרס שבו ג'ורדן עובדת.

"ג'ורדן לא עובדת שם, נכון?" אני שואל. זאת אומרת, ייתכן שיש לה שתי עבודות, אני מניח, אבל אם אני לא יכול לדמיין אותה מאחורי הבר בגראונדרס, אני בהחלט לא מעוניין לדמיין אותה בהוק.

אבל לשמחתי, קאם ממהרת להגיב. "אה, לא, אבל הבוס שלי כן הציע לה לעבוד שם כברמנית," היא אומרת. "הוא מנסה לשכנע אותה כבר שנה. אבל היא ביישנית."

היא אומרת את המילה האחרונה בקריצה קלה, ואני לא בטוח מה זה אומר. ביישנית? למה? היא צריכה ללבוש משהו דומה לרקדניות כשהיא מאחורי הבר?

ממ... לא. לדמיין אותה בהוק, מתמודדת עם גברים שרוצים דבר אחד, מלחיץ אותי. קול יודע על הצעת העבודה? אני לא מאמין שהוא ירצה שהיא תעבוד שם.

אין לי זמן לחשוב על זה יותר, כי ג'ורדן יורדת מהמרפסת הקדמית וחוצה את הדשא לעבר אחותה.

"תפסיקי לדבר עליי," היא מזהירה אותה, בעודה אווזת ברצועת התיק שלה על החזה. אבל קאם רק שולחת אליה מבט שובב. ג'ורדן מגיבה בגלגול עיניים, אבל אני בקושי מבחין בכך. הלב שלי הולם בכאב כשאני קולט את הלבוש שלה. אני מסיט את מבטי.

משום מה, הצורה שבה שפטתי את בגדיה של קאם לא תקפה לג'ורדן, אפילו שהיא צעירה בכמה שנים. היא לבושה במכנסי ג'ינס קצרים כחולים כהים, נמוכים במותן וגבוהים בירך, הם לא גזורים אלא מגולגלים מעלה, והטישרט השחורה הרופפת שלה חושפת את בטנה ותלויה על כתף אחת. שערה מפוזר על גבה בתלתלים גדולים ומשוחררים, עיניה מאופרות באייליינר כהה ובצללית כהה, ההופכים את הכחול שבעיניה לזוהר כמו אור ירח על הים בלילה.

אני תוהה אם היא נועלת שוב את האולסטאר שלה, אבל זה אומר להסתכל על הרגליים שלה, ואני מתקשה לעשות את זה, אז אני שומר על מבטי מוסח וממשיך לעבוד על המכונת.

אשמה קורעת אותי. היא של קול. הוא מנשק אותה. הוא מחבק אותה. הוא גורם לה לחייך. זה לא מתפקידי לתת את הדעת עליה, במיוחד על דברים כמו מקום העבודה שלה או האופן שבו היא מתלבשת. אני פשוט עדיין מרגיש כמו שהרגשתי בקולנוע. היא אישה צעירה שפגשתי, שנהניתי לדבר איתה, ולאף אחד אחר לא היה שום קשר לזה. חלק ממני ממשיך להרגיש כאילו הכרתי אותה קודם, גם אם אני יודע שלא.

"יש לי היום משמרת כפולה," היא אומרת, ואני משער שהיא מדברת אליי, "אני אסיים מאוחר אבל יש לי מפתח שלי." אני מהנהן ומסדר שוב את המכסה, בלי להביט באיש.

אחרי שתיקה קצרה היא מתחילה להתרחק. "טוב, נראה את שניכם מאוחר יותר," היא אומרת.

"תודה על העזרה היום, מתוקה," דאץ' צועק לעברה.

הוא מרים את זרועו גבוה ומנופף לעבר הנערות, ואני שומע כמה צחקוקים לפני שהמכונית נוסעת. אני ממשיך בשלי, לא חושב על כמה שהאזור הזה של העיר לא בטוח בלילה או על היתרון של עבודה מאחורי הבר, כשהלקוחות לא יכולים לשים עליה ידיים, וזה נחמד. בעצם, העבודה שלה נהדרת. זה יותר כסף ממה שהיא תעשה בבורגר קינג או בטלמרקטינג. היא וקול יהיו מחוץ לבית תוך זמן קצר.

אבל לא פלא שמיק החרא הזה מנסה לגרום לה לעבוד בהוק. למען השם. עם איך שהיא נראית הלילה? גברים משלמים הרבה כסף בשביל צעירה לוחטת, גברים משלמים יותר בשביל אחת שהיא תמימה, צעירה ולוחטת.

אני פותח, מנקה ומהדק שוב את המכסים, היד שלי כואבת, והשרירים עייפים, אז אני עוצר, מזדקף ופוכר את ידי.

אבל אז אני רואה את דאץ' מתבונן בי מזווית העין.

"מה?" אני שואל כשאני מסתכל עליו.

למה הוא נועץ בי מבט?

אבל הוא רק מחייך אליי חיוך קטן ומניד בראשו. "שום דבר."

4

ג'ורדן

”א פשר לקבל 'פאזי נבל'?”

אני מעיפה מבט ורואה את אפריל לסטר עומדת ליד הבר בין גריידי ג'ונס לרייץ' הנסבורג ובוהה בי בציפייה. אני מהנהנת ומסיימת לערום את הכוסות שזה עתה שטפתי, ואחר כך לוקחת את בקבוק השנפס.

”אז את באה איתי הביתה כבר?” שואל רייץ' את אפריל ומביט אליה במבט ספקני, קצת כועס. גריידי מגחך ברכות, ואני מחייכת לעצמי. אפריל מסתובבת, נראית עצבנית.

כל האנשים האלה הם לקוחות קבועים. אפריל, בדרך כלל, לא הולכת הביתה לבר, וכולם יודעים את זה. רייץ' תמיד מתברח ומשחק אותה כאילו לא אכפת לו כשהיא כל הזמן מסרבת לו. גברים מבוגרים, כך נראה, הם הגבול הקשיח היחיד מבחינתה. כל אחד אחר ראוי מספיק. אני מניחה שלהמשיך לנסות לא יכול להזיק לו. אולי יתמזל מזלו והיא תסכים באחד הלילות האלה.

לא שאני נוטרת לה טינה על כך. כי מה אני יודעת? אחרי הכול היא לקוחה טובה והיא מפרגנת בטיפים. אני פשוט לא יכולה

שלא לפקוח עליה עין כשקול נמצא בסביבה. ראיתי אותה יוצאת עם גברים נשואים, אז התואר 'חבר של מישהי' בהחלט לא יטריד אותה.

אני מסיימת למזוג את מיץ התפוזים, מניחה מפית על הבר ועליו את המשקה. היא לוקחת קש, מכניסה אותו למשקה ומרימה את הכוס. "תודה", קולה מתנגן. היא מביטה אל הבר, לוגמת שלוק וחוזרת לתא שלה.

אני רואה אותה מתרחקת ונכנסת לתא עם עוד שני אנשים שראיתי פה בעבר.

לפעמים היא גורמת לי לחשוב על אמי. אני לא בטוחה למה, הן לא דומות. אמי היתה בלונדינית – היא עדיין בלונדינית – ואפריל ברונטית. שיערה כל כך כהה עד שהוא נראה שחור.

אבל הן בערך באותו גיל. אפריל צריכה להיות קרובה לארבעים ומתלבשת כמו שאני זוכרת שאמא שלי נהגה להתלבש. הצאיות קצרות, מתנפנפות, גופיות משי, תכשיטים ועקבים בגובה חמישה עשר סנטימטר.

כמו קאם. אחותי ירשה את הסגנון הסקסי של אמי. אני תוהה אם אמי נשארה עם מישהו אחד, או שהיא עדיין זקוקה לחופש שאליו כל כך השתוקקה כשהייתי בת שבע. אני לא מתגעגעת אליה. אני בקושי זוכרת אותה. אבל לפעמים אני עדיין תוהה לגביה.

אני מושיטה יד לאחור, מסמנת על הכרטיסייה של אפריל את המשקה שלה ולוקחת מגבת כדי לסיים לייבש את הכוסות.

אבל אז נפתחת הדלת הקדמית וקול רועם, "שיט, מת כאן." אני מביטה לכיוון, השיער שעל זרועותי סומר. החבר שלי נכנס עם כמה מחבריו, אבל קול מוכר אחר מוביל את הקבוצה, גורם לעורי להצטמרר.

ג'יי מקייב, האקס שלי, נכנס פנימה, לאט, לוקח את הזמן שלו. הוא נכנס לאחד כמו כוכב הפוטבול שהוא היה בתיכון, כאילו הוא עדיין מחכה לפאקינג מחיאות כפיים.

מצחיק, אבל ככל שהכרתי אותו יותר כך הוא היה פחות מושך בעיניי. אני מזדקפת, מרגישה את הדריכות ואת הלחץ בעורפי. קול פוסע מאחור עם כמה בחורים, אלנה בארוס נגררת אחריהם, ואני רואה את מבטו הזוחח ואת הגיחוך הקל על פניו כשהוא מציץ בג'יי ואז מביט בי.

הם לא מסתובבים יחד, אבל הם מוצאים את עצמם לפעמים באותן מסיבות. הניחוש שלי הוא שג'יי הגיע לכאן עם החבורה שלו וקול הלך בעקבותיו כדי לוודא שאני בסדר.

ג'יי סורק את החדר ואז עיניו ננעלות עליי, חיוך קטן עולה בזווית פיו. אני מיר מסיטה את מבטי, בטני מתהפכת.

אני מנסה להעמיד פנים שכבר אין לו שום משמעות, אבל אני חושבת שהוא יודע שהוא ניצח. מגיע לו לשבת בכלא מזויין אחרי מה שהוא עשה לי, אבל הוא לא, כי לפני שנתיים הייתי מפורדת ופתטית.

הלוואי שמישהו יכאיב לו.

ועוד יותר טוב אם המישהו הזה יהיה אני.

קול צועד לעברי בזמן שחבריו מסתובבים, משוחחים עם אנשים שהם מכירים. הוא מניף את המחיצה ונכנס אל מאחורי הבר. מבט מתנצל מופיע על פניו כשהוא עומד מאחורי וכורך את זרועותיו סביב מותניי.

"מה אתה עושה?" אני שואלת, אגרופי עטוף במגבת ואני מנגבת את חלקה הפנימי של הכוס.

אני מרגישה שהוא מושך בכתפיו. "לא ראיתי אותך. פשוט התגעגעתי אלייך."

אני פולטת צחוק, מנסה להרגיע את גופי הנוקשה. "אני בסדר. אתה לא צריך לדאוג לי בעבודה."

הוא מצמיד את פניו לצווארי, שנינו יודעים שהוא פשוט דואג כי ג'יי כאן.

אני מניחה את ידי על ידו, חשה בצלקת הקטנה על אגודלו, ושואפת את ניחוחו הנקי. הוא נראה רענן ונאה, הרבה יותר ממה

שהוא היה הבוקר. אף אחד לא יכול להתנער מהנגאובר כמוהו. "אתה יודע, זה רע לעסקים אם החבר שלה מסתובב כאן," של מזהירה, פוסעת ליד הבר ומניחה מגש של כוסות.

של אוהבת להתנהג כמו בעלת הבר בסרט 'חופשיות על הבר'. קטע כזה של 'את צריכה להיראות פנויה אבל לעולם לא להיות פנויה'. הבעיה היא שזה בר מעופש בעיירה קטנה. כך או כך הטיפים לא יפוצצו את הקופה, לא משנה אם החבר שלי נמצא כאן או לא. קול מחבק אותי מאחור ואני מחייכת, חשה בטוחה כשאני צפונה בקיר גופו. ככל שהרעש מתגבר בבר כך גוברים גם הקולות של חבריו, ואני מציצה בשעון, רואה שכמעט חצות. זה יום רביעי בלילה. לקול יש עבודה בבוקר. אני שואפת אוויר, מפנה את ראשי להביט בו.

"אתה יודע, לא יכולנו להרשות לעצמנו שלא תעבוד היום," אני אומרת לו.

אם הוא יוצא הערב, רוב הסיכויים שהוא יתקשר מחר להגיד שלא יגיע ויפסיד עוד כסף.

עדיין יש לנו חשבונות מהדירה הקודמת שצריך לשלם. אני אדאג לחלק שלי, אבל הוא יהיה חייב לעשות את שלו לעזאזל. אם הוא מחמיץ עוד יום, אני אצטרך לריב איתו.

אבל הוא רק מביט בי מהורהר. "אני לא טיפש, בייב," הוא אומר. "אני כבר יודע כל מה שאת רוצה להגיד לי, אוקיי?"

"ואתה יודע שזה מזל גדול שעדיין לא שללו לך את הרישיון, נכון?"

אני ממשיכה. נהיגה בשכרות זה הדבר האחרון שאנחנו צריכים, והוא מתגרה בגורל כל הזמן.

במיוחד אחרי כל מה שקרה. איך הוא יכול להיות כל כך לא זהיר?

אני מציצה שוב אל הצלקות שלנו, נזכרת. "מה אני אעשה בלעדייך?" הוא אומר, נשימתו מדגדגת את

אוזני.

אני מנסה לחמוק מידי. "את הכביסה שלך, זה בטוח." אבל הוא פשוט צוחק, מהדק את אחיזתו בי. "אני מצטער שאני לוזר."

"לא תמיד היית."

הוא זוקר גבה בתגובה לעקיצה שלי ואז מלווה אותי חזרה אל הבר, כשחיוך זחוח על פניו.

"אבל אני טוב בכמה דברים, נכון?" הוא מרים את סנטרי ומתקרב לצווארי, פיו החם מנשק ונושך אותי.

צמרמורת מתפשטת בזרועותיי, ואני מתנשפת. "קול..."

אוקיי, טוב. אתה לא כישלון גמור בהכול.

הוא תמיד הצליח לגרום לי לחייך, והוא מנשק טוב.

אני רק רוצה שהוא יעשה את זה יותר בבית. הוא לא נוגע בי הרבה בזמן האחרון.

ועכשיו הוא שוב יוצא הערב.

אני מסבה את ראשי, מנשקת אותו, מחפשת נואשות חיבור, אבל אז אני מתרחקת במהירות ודוחפת אותו בחיך. "לא כאן," אני נזפת.

אני מסתובבת, מרימה כמה בקבוקי בירה ריקים מהבר וזורקת אותם.

"אני באמת מצטער, את יודעת?" הוא אומר באוזני. "לא התכוונתי

שיזרקו אותנו משם ושנגור עם אבא שלי."

אני מהנהנת, די בטוחה שהוא מתכוון לזה. הוא בחור טוב, ואני יודעת כי ראיתי אותו במיטבו. עכשיו הוא תקוע בשגרה, אבל הוא עמד לצדי כשאף אחד אחר לא היה שם, אז אני רוצה להאמין שהוא יחזור לעצמו.

אני מעיפה מבט לעבר ג'יי, נזכרת איך קול היה החבר היחיד שלי אחרי שעזבתי את האידיוט הזה. כולם היו בצד של ג'יי.

"אז אבא שלי נחמד אלייך?" הוא שואל, מתרחק ומשחרר אותי.

"בטח. למה שלא יהיה?"

הוא מושך בכתפיו. "אני רק מוודא. הוא היה חרא פעם. בגד הרבה באמא שלי, בגלל זה אנחנו לא מסתדרים." הוא משתהה ואז מוסיף, "רק כדי להסביר את המתח שאת בטח מרגישה בינינו." בוגד? למה הוא לא סיפר לי את זה קודם? אלוקים. זה בכלל לא נשמע כמו פייק. הוא לא נתפש בעיניי כאיש כזה. מצד שני אנשים מתבגרים ומשתנים. אולי הוא היה בחור אחר לפני עשרים שנה.

רגע...

"חשבתי שאמרת שהורים שלך נפרדו כשהיית בן שנתיים," אני שואלת.

אם הוא היה צעיר כל כך, איך הוא זוכר את זה? "כן." הוא צועד לקצה אחד של הבר. "אני רק יודע מה שהיא אמרה לי. מסתבר שזה לא היה יפה, אז אל תסכימי לאכול את החרא שלו. הוא אוהב לשחק עם נשים, וזו כנראה הסיבה שהוא עדיין רווק."

טוב, אבא שלו באמת נראה המום מוקדם יותר היום, כשניסה לומר לי להישאר בבית, ואני לא הסכמתי. אני חושבת שהוא רגיל לאנשים שממלאים אחר פקודותיו. האמירה האחרונה של קול נשמעת הגיונית.

"אנחנו הולכים לקיו," קול אומר, מרים את המחיצה וצועד אל הצד השני של הבר. "אני אראה אותך בבית."
"אל תחזור מאוחר מדיי," אני אומרת בשקט.

המשמרת שלו לא מתחילה לפני עשר בבוקר, אבל אני רוצה לראות אותו כשאחזור הביתה. לא היה לנו היום הרבה זמן יחד. הוא וחבריו יוצאים החוצה מדלת הכניסה, פונים אל הקיו, לשחק קצת בליארד. ג'יי מעיף בי מבט כשהוא יוצא מהדלת ומניח את זרועו סביב שאונה אבוט. מבטו נופל לחזה שלי ואז חוזר לפניי, הוא נועץ בי מבט יצרי אך רווי באיום.

ובמשך שנתיים זה היה בדיוק ככה. אני רואה כל מבט גס שהוא זורק לעברי, אבל לא עושה כלום מתוך חשש לדחוף אותו שוב

לפעולה. הוא עוזב אותי בשקט, לכן אני פשוט מתחמקת ממנו ומעמידה פנים שהוא לא שם.

שתי הקבוצות עוזבות, מחליטות למצוא את הכיף שלהן במקום אחר, אבל לפני שיש לדלת הקדמית סיכוי להיסגר אחותי נכנסת פנימה, וכמה מחברותיה לעבודה מזדנבות אחריה. כל עין בחדר מופנית אליהן, אל הנשים הלוהטות בחולצותיהן הקטנות ובעקביהן הגבוהים.

השיר של סמי הגר, The Girl Gets Around, מתנגן בג'וקבוקס, וקאם פונה אל הדלפק, אוחזת בשוליו ורוקדת ריקוד קטן בזמן שהיא מפגינה את יכולות הליפס־סינג שלה. היא משוגעת.

"סיימת כבר?" אני מרימה את קולי כדי שתשמע ושואלת תוך שאני מציצה בשעון שעל הקיר. "אני לא מסיימת לפחות עוד שעה."

"זה בסדר." קאם מנופפת בידה ואז אוחזת ברום ומניחה אותו ליד כוסות הזכוכית הנקיות ממולי. "בכל מקרה אנחנו צריכות להירגע לפני שאנחנו הולכות הביתה למיטה."

היא מוזגת שוט אחד, מניחה את הבקבוק, לוקחת את אקדח הסודה וממלאה את הכוס שלה בדיאט קולה.

אני מוציאה את הכף מתוך מיכל הקרח ומוסיפה כמה קוביות לכוס שלה לפני שאני זזה לאורך הבר, בודקת את הלוקחות.

אני מחליפה את הבירה של גריידי ושל רייץ', ממלאה מחדש משקה לבעלה של של שמשחק פוקר וידאו, ומערבבת שלושה קוסמו בשביל כמה נשים שהשאירו את מהדורות 'ספר הסודות' של דיפאק צ'ופרה בתא שלהן. הן מביאות איתן אותו ספר כל שבוע, והבעלים שלהן חושבים שהן בעצם בפגישה של מועדון קריאה.

"את רוצה להיכנס לבר לרגע?" של צועקת אל קאם. "אני צריכה להביא עוד בירה."

היא יורה מבט עצבני לעבר של, אבל קמה ובאה אל מאחורי הבר. של דוהרת במורד המסדרון שבו מאוכסנים המקרר והבירה.

"תרוקני את הטיפים ותתחילי צנצנת חדשה," אני קוראת לאחותי בקצה השני. "את לא מקבלת את החלק שלי."
היא צוחקת, מביטה בי בזחיות ומניחה את ידיה על מותניה. אני פונה לערכב סקרודרייבר ללקוח אחר, ופתאום אני שמה לב לחבילה מגולגלת עבה של כסף מול פניי.
"כאילו שאני צריכה את המטבעות שלך, בייב," היא עונה בזחיות.

עיניי מתרחבות, ופי נפער בזמן שאני מביטה בפליאה בחבילה. "מה לעזאזל?" אני לוקחת אותה מידה ומנפנת בשטרות, רואה הרבה דולרים בודדים, אבל גם כמות מרשימה של עשרות ושל עשרים.
"זה מה שנקרא להרוויח את שכר הדירה שלך בלילה אחד, מותק." היא חוטפת אותם חזרה מידי. "היתה לנו מסיבת רווקים."
הרבה בחורים שיכורים שממטירים עליהן כסף. אני רואה אותה מחליקה את החבילה חזרה לכיס האחורי במכנסיה ואני זועפת למראה הנצנוץ בעיניה. זה הגיוני שהיא עושה הרבה יותר כסף ממני. אני עובדת בבר. היא עובדת במועדון. היא מופיעה. אני מוזגת משקאות.

אבל זה בטח נעים, ללכת הביתה הלילה בידעיה שאת יכולה לשלם את החשבונות שלך מחר. את יכולה ללכת למכולת ולשים כל מה שאת רוצה בעגלה שלך.

אני פוגשת בעיניה, ואני יודעת שהיא חושבת בדיוק אותו דבר. גם לי יהיה קל יותר אם אקבל את הצעת העבודה של הבוס שלה.

אני לא ארוויח כמו אחותי בעבודה כברמנית שם, אבל ארוויח יותר כסף מאשר כאן.

ההוק אולי מציע כסף מהיר, אבל לא קל במקום הזה. גברים מסתכלים על קאם כמו על ארוחת חינם, והיא אוכלת הרבה חרא. ובכל זאת... נמאס לי לדאוג לכסף כל יום.

אני חוזרת לעבודה, אבל מרגישה את עיניה עליי. היא חושבת שאני חיה כמו אוגר על גלגל ולא מתקדמת לשום מקום.

"פשוט תשתקי", אני ממלמלת.
 היא מגחכת. "לא אמרתי כלום. אף לא דבר אחד."

"תודה", אני אומרת, כשאני יוצאת מהמוסטנג של קאם כעבור שעה. אני מכופפת את המושב הקדמי ולוקחת את התיק שלי מאחור, מציצה במהירות מעבר לכתפי כדי לראות אם המכוננית של קול נמצאת בחניה.

היא לא. רק הטנדר של פייק.

אני מנידה בראשי.

"את לא עוברת מחר, נכון?" שואלת קאם.

"לא, אבל אני עוברת בליל שבת. אני אשלח לך את לוח הזמנים

שלי אחר כך."

"אוקיי."

אני טורקת את הדלת ומחטטת בכיס כדי למצוא את המפתח של

הבית. "אוהבת אותך. ביי", אני קוראת.

"היי, קניתי לך משהו, דרך אגב!" קאם צועקת דרך חלון

הנוסעים הפתוח. "תסתכלי בתרמיל שלך כשתהיי בחדר. תמדדי את

זה. תרגישי איך זה."

אני עוצרת, מסתובבת ומצמצמת אליה את עיניי. "לא עוד

ויברטור... אני מייללת.

היא מטה את ראשה אחורנית וצוחקת על המתנה שנתנה לי

ליום הולדתי השמונה-עשרה בשנה שעברה. זה לא היה נורא כל כך

אילולא הייתי פותחת אותה במסיבה לעיניי אנשים.

"זה לא זה", היא אומרת. "אבל זה בהחלט משהו שאת וקול

יכולים ליהנות ממנו יחד." ואז היא מחווה בסנטרה לעבר הבית

החשוך שמאחוריי. "או, אה... אולי הגבר של הבית גם יאהב את זה.

הגבר האחד של הבית, אני מתכוונת."

היא מרימה את גבותיה, ואני יורה בה מבט מלוכלך. "אני בכלל לא רוצה לפתוח את החבילה עכשיו."
"לילה!" היא מקניטה ומתרחקת מהמדרכה.
מנוולת. אני אוהבת את אחותי, אבל היא יודעת איך להביך אותי בכל פעם מחדש.

אני פותחת את הדלת הקדמית, נכנסת פנימה וסוגרת אותה, מסובבת את המפתח שוב ומביטה בסלון החשוך. הוא מסודר. אני נכנסת למטבח, האור הקטן של התנור מאיר מעט את המטבח. ממה שאני יכולה לראות, הכיור ריק מכלים. אני נושפת, אוהבת לחזור לבית נקי.

אני עולה במדרגות, דממה מוזרה ממלאת את הבית. אני פוסעת במסדרון החשוך, מרימה את ראשי ורואה את דלת חדר השינה של פייק מולי. היא סגורה ואין אור מתחת לדלת.

אני פותחת את הדלת הראשונה משמאל ולוחצת על המתג, מגלה את מה שחשבתי. המיטה ריקה. קול עדיין בחוץ.
אני שומטת את התיק שלי, סוגרת את הדלת בשקט ושולפת את הטלפון מהכיס האחורי.

אני בבית. איפה אתה? אני מקלידה וממתינה לשלוש הנקודות הקטנות שיופיעו ויאשרו לי שהוא עונה.

אבל אחרי כמה רגעים שום דבר לא קורה, ואני זורקת את הטלפון שלי על המיטה.

הוא צריך להיות בעבודה בעוד שמונה שעות, וכדאי מאוד שיילך לעבודה.

אחרת הוא לא בא איתי כשאחסוך מספיק כדי להסתלק מכאן.
אני חולצת את נעליי במהירות ומתכוננת להתרסק למיטה ולתת מנוחה לרגליי העייפות, אבל עוצרת, נזכרת ב"משהו" שאחותי אמרה שהיא שמה בתיק שלי. אני מסתובבת, מרימה את התרמיל ופותחת אותו, מניחה אותו על המיטה. ושם, ממש למעלה, אני מבחינה בשקית עם פסים ורורים שלא שמתי שם. זה מויקטוריה סיקרטס.

אני פותחת את החבילה, מושיטה את היד פנימה ומיד מרגישה את הבר שבתוכה. אני מתאפקת מלהיאנח, משאלת לבי לא התגשמה. אני מוציאה את תחתוני התחרה בצבע קרם ואת המחוך התואם, שלא נראה מספיק גדול כדי לכסות משהו. המחשוף נמוך, והחלק העליון אינו ארוך מספיק כדי לכסות את בטני.

זה בהחלט יפה. וסקסי. אבל זה זנותי ממש. קול יעוף באוויר כשיבוא למיטה וימצא אותי בזה.

בלי משחק מקדים. הוא יהיה עליי תוך שנייה. אבל למה היא קנתה לי את זה? זה לא שאני לא לובשת תחתונים סקסיים. אני לא צריכה שיעורים על איך לשמור על להבה בוערת ועל בחור מסופק, תודה רבה.

אבל אז אני רואה פיסת נייר מונחת על המיטה, ככל הנראה היא היתה בתוך הבגדים. אני מרימה את חצי הרף וקוראת את הפלייר.

במה פתוחה!

בואו להירטב! (הטישרט שלכן, בכל מקרה)

27 במאי בשעה 21:00

ההוק, ג'יימסון ליון

הפרס הגדול \$ 300!

"נהדר." אני צוחקת בשקט ושומטת את הפלייר ואת הבגדים, מנידה בראשי. האחות שלי מנסה לשדל אותי. מה לעזאזל עובר עליה? אני לא מראה את הציצים שלי לכל זקן מטונף בעיר הזו כדי לקבל הזדמנות לזכות בשלוש מאות דולר. אני יכולה לעבוד בגראונדרס, כי אני נהנית מחברתם של הלקוחות, נהנית להקשיב למוזיקה, ויש לי עבודה שאני מרוויחה בה טיפים. נכון, הטיפים לא משהו, אבל אין שום דבר מהנה בתחרות 'חולצה רטובה', אלא אם כן הייתי שיכורה. אולי.

אני מוודאה שהתריסים סגורים, מורידה את הטישרט ופותחת

את מכנסי הג'ינס. נותנת להם ליפול על הרצפה. אני משחררת את החזייה ואז שולחת יד אל תוך המגירה כדי לקחת טישרט. אני עוצרת, ומסתכלת על סט ההלבשה התחתונה החדש השוכב על המיטה. קול יצטער שהוא נשאר בחוץ כשיחזור הביתה ויראה מה פספס.

אני מורידה את התחתונים, לוקחת את התחתונים החדשים ובעדינות לובשת הכול. ספל קפה ובתוכו עטים ועפרונות מונח על השידה, אני מושיטה יד, מוציאה מספריים וגוזרת את תגי המחיר ואת התוויות מהלנז'רי. אני עומדת מול המראה, מנפחת את שערי ומסרקת אותו בידי, מסדרת את הברד על מותניי ואת שדיי בחזייה. אני מסתובבת, מביטה במראה מעבר לכתפי.

אני לא יכולה לעצור את החיוך. קאם יודעת מה היא עושה, נכון? הצבע מושלם עליי, מבליט את השיווף הטבעי שלי במלוא הדרו. התחתונים מונחים בצורה מושלמת על מותניי, ואפילו בלי יותר מדיי תמיכה בחלק העליון השדיים שלי זקופים ויפים. אני מעבירה את ידי על בטני החלקה והשטוחה, ועל מותניי. הייתי רוצה שמישהו יהיה כאן כדי להעריך את הנוף ולגרום לי לחייך.

אני חשה את החום שמתפשט בין ירכיי, ואני לא יכולה שלא לחשוב איך שינוי פשוט של בגדים יכול לגרום לך להרגיש אחרת לגמרי. אני מורידה את אחת הרצועות מכתפיי, אוהבת להרגיש סקסית. הדגדגן שלי פועם, ואני בהחלט בעניין עכשיו. אני מושכת את הרצועה חזרה לכתפי, אוחות בטלפון שלי ושוב שולחת הודעה לקול, מבחינה בכך שהוא עדיין לא השיב על הקודמת.

אני צריכה אותך עכשיו, מותק. *קריצה*

אני מחכה, אבל שלוש הנקודות עדיין לא צצות. אני מפעילה את ספוטיפיי בטלפון שלי, מנגנת את Run to You, נזהרת לשמור על עוצמת הקול נמוכה ונשכבת במיטה.

אני ערה לגמרי עכשיו.

וחרמנית.

אני עוצמת את עיניי, נותנת למוזיקה לחדור תחת עורי ולהיסחף לאט דרך קצות אצבעותיי, מטה לירכיי, ואל החלק הפנימי של רגליי. אני מדגדגת את עורי עד שעולה בי צמרמורת. באיטיות אני שולחת את ידי אל בין רגליי, מטה את ירכיי ומשפשפת, הדם מתחיל לבעבע ולכי פועם מהר יותר כשהדגדגן שלי מעקצץ.

אני גונחת, הפטמות הנוקשות מתחככות בתחרה. היד השנייה שלי חופנת שד וסוחטת אותו, אני מטה את ראשי הצידה ושיערי נופל על פניי.

לפעמים אני תוהה אם אי פעם אוכל לעשות את מה שאחותי עושה. אני יודעת כמה כסף היא מביאה הביתה, ואני כבר עייפה מהדאגה ומהמתח. האם אני יכולה פשוט לעשות את זה?

אני מתהפכת, גוחנת קדימה על ברכיי, כשידיי בין ירכיי. אני לוחצת את זרועותי לשדיי, מצמידה אותם יחד. שיערי מלטף את גבי, אני עוצמת את עיניי ומתחילה לנוע קדימה ואחורה לצלילי המוזיקה.

לא, אני לא יכולה לעשות את מה שהיא עושה. אני לא רוצה שגברים רבים יתבוננו בי. אבל אדם אחד? חבר? גבר שמשתוקק אליי, מישהו שיביט בי בעיניים רכושניות כשאני רוקדת רק בשבילו...

הוא מתבונן בי. אני בחדר חשוך, במה לבנה מבריקה מתחתיי, ואור סגול רך מאיר עליי. אני יורדת על ארבע, זוחלת ונושכת את שפתי התחתונה. רוכנת קדימה, מפשקת את ירכיי, ברכיי נלחצות אל הרצפה ואני מזיינת את הבמה.

הוא מאחור, כל כך רחוק, אבל הוא שם. הוא היחיד שם. כל כולי שם בשבילו. הוא מסתתר בצללים ומשעין את כתפו אל הקיר ומתבונן בי. אני מניעה באיטיות את ירכיי, מקניטה אותו ומתגרה בו, ואז חוזרת על ברכיי, תופסת את ראש המיטה כדי לאחוז בו בזמן שאני רוקדת ומתחככת.

הכתפייה של המחוך נופלת על זרועי, ואני חופנת את החזה

העירום שלי, מביטה מעבר לכתפי. הסיגריה – או הסיגר – בידו, והוא שולח שוכל של עשן לאוויר. אם כי נראה שהוא שכח מזה בעודו נועץ בי מבט.

אני נזכרת שקול לא מעשן, אבל המחשבה נעלמת מהר כפי שהיא באה.

אני רוצה שהוא יראה אותי. אני רוצה שירצה אותי. אני מרגישה שהוא רוצה אותי, ואני אוהבת את זה. אלוהים, כמה שאני אוהבת את זה. תמשיך להסתכל עליי. אני תוהה מה הטעם בפה שלו. איך השיניים שלו מרגישות? הפטמות שלי מתהדקות ומתקשות, משתוקקות לפה.

אתה תגמור כי אני עושה את זה בשבילך. תסתכל עליי. תסתכל עליי.

אני נשענת לאחור על ידיי, מניעה את ירכיי מהר יותר וחזק יותר, העור שלי רטוב מזיעה ואני משפשפת את הכוס שלי ומזיזה את התחת בשבילו. רק בשבילו.

"אוי, אלוהים," אני מייבבת, מרגישה את האורגזמה עולה בי. "אני גומרת, אני גומרת..."

אבל אז מהדהד בבית קול טריקה חזק, אני מרימה את ראשי ופוקחת את עיניי. שיט!

אני עוצרת, מקשיבה. לוחות הרצפה במסדרון חורקים, מישהו זז לאורך המסדרון ואחר כך יורד במדרגות. אני קופצת מהמיטה במהירות, למקרה שזה קול.

לא הערתי את אבא שלו, נכון? זה היה כל כך טיפשי! מה אם המיטה חרקה?

בושה בוערת כמו אש על פניי, ואני מתקרבת לדלת חדר השינה, פותחת אותה בקושי כדי להציץ. המסדרון עדיין חשוך, אבל אני שומעת שיחה ואז דלת נטרקת למטה.

אני זועפת. חוצה את המסדרון, מסתרת במהירות בחדר האמבטיה וסוגרת את הדלת. אני משאירה את האור כבוי, ניגשת לחלון ופותחת

את אחד התריסים. "כן, אל תדאג. לא אכפת לי להתעורר ולשמוע חדשות כאלה," אני שומעת את פייק אומר, אני מציצה ורואה אותו עומד ליד הבריקה ומדבר בטלפון שלו. "תינוקות הם בלתי צפויים.

קח כמה זמן שאתה צריך. אנחנו נסתדר בימים הקרובים." הוא לבוש במכנסי טריינינג אפורים, אבל בלי חולצה, ואני רואה אותו משפשף בידו את הקרקפת שלו ומפהק. הכתפיים שלי נרגעות קצת. הצלצול כנראה העיר אותו.

הוא מהנהן לעבר מי שמדבר בטלפון. "תשלח לכולנו הודעה כשהילד יוולד. מזל טוב, בנאדם."

ואז הוא מצחקק והשרירים שלי נרגעים, תודה לאל. זה היה מביך אילו שמע אותי.

אני מתכוונת לסגור את החלון, אבל אז אני רואה אותו לוקח משהו מתוך צלחת שמונחת על שולחן הגן ושם אותו בפיו, כשהוא מוסיף להקשיב למי שנמצא בטלפון.

אני עוצרת, עיניי מתרחבות כשאני מתבוננת בו מדליק סיגר. השיער על צווארי סומר והדופק שלי מואץ. אני סוגרת את התריס, לא אכפת לי אם הוא שמע אותי.

מה לעזאזל? לא ראיתי אותו מעשן. למה זה צץ לי ב...? אני ממהרת חזרה לחדרי, סוגרת את הדלת ומורידה את סט ההלבשה התחתונה. אני לובשת טישרט ומכנסיים קצרים, מכבה את המוזיקה, את האור ועולה למיטה.

קאם והמסרים התת־הכרתיים הארוכים והטיפשיים שלה. יופי, תודה רבה!

"היי, קורין. אבא שלי בבית?" אני שואלת בטלפון. אני שומעת את אמי החורגת וזה, ואת דלת הרשת נפתחת. "צ'יפ!" היא צועקת, קולה צרוד משנות העישון הארוכות. "זאת ג'ורדן!" הדלת נטרקת בחריקה, ונדמה לי שאני שומעת את קולות הטיגון

במטבח. אני כמעט מרגישה את הלינוליאום המחוספס תחת רגליי. אני שמחה שהסתלקתי מהקרוואן הזה, גם אם זה אומר שאני מנצלת את אבא של קול.

"את צריכה כסף?" היא אומרת כשאני מחכה שאבא שלי יגיע לטלפון. "כי אין לנו. לאבא שלך נתפס הגב והוא החמיץ ימי עבודה לפני כמה שבועות, אז קצת חנוק פה עכשיו."
אני ממצמצת. "לא, אני..." אני מגמגמת, מעוצבנת מהשאלה שלה. "אני לא צריכה כסף."

והם יהיו האנשים האחרונים שאבקש מהם אם אצטרך. לאבא שלי אין כסף, ואם יש לו הוא מבזבז אותו מיד. זאת אחת הסיבות לכך שאמי ברחה.

אבל לפחות אבא שלי נשאר.
"צ'יפ!?! היא קוראת שוב אבל אחר כך נוהמת על הכלבים. "זוזו מהדרך, שניכם."

אני מנידה בראשי, הייתי פשוט צריכה לשלוח הודעה. אם אבא שלי יצליח להגיע לטלפון, אני פשוט אנתק בעצבים כי הוא נעים הליכות בדיוק כמו האישה הזאת. תודה לאל שעזבתי ושהיא לא היתה אמי החורגת במשך זמן רב. עזבתי ברגע שיכולתי.
"רק רציתי להגיד לכם שעברתי דירה," אני אומרת לה. "למקרה שאתם צריכים את הכתובת החדשה שלי."

"אה, נכון, נכון." אני שומעת קולות יניקה ויודעת שהיא מעשנת.
"עברת לגור עם קול בבית של אבא שלו. כן, שמענו."
"כן אני –"

"צ'יפ!" היא צווחת שוב, קוטעת אותי.
אני עוצמת את עיניי, עצבנית. "זה בסדר," אני אומרת לה. "זו הסיבה שהתקשרתי, אל תטרידי את אבא אם הוא כבר יודע. אני אדבר אתכם מאוחר יותר."

"אוקיי." היא נושפת עשן. "טוב, תשמרי על עצמך, ואני אתקשר בעוד שבוע בערך. אזמין אותך לארוחת ערב או משהו."
גופי רועד בצחוק מריר. זה לא מצחיק. זה עצוב, באמת. אבל

היא מנתקת בלי להמתין שאומר 'להתראות', ואני פולטת אנחה, זורקת את הטלפון שלי על המיטה.

אבי ואמי החורגת הם לא אנשים רעים, אם כי אף אחד מהם לא התקשר אליי ביום ההולדת שלי.

מעולם לא היכו אותי, לא גוועתי ברעב או עברתי התעללות מילולית. לא, אני פשוט נשכחתי, אני מניחה. היו להם חיים קשים רוויי מאבקים. זה, כנראה היה מוגזם לבקש שייקחו אחריות או ידאגו לילדיהם. הם לא רצו לוותר על רגעי האושר הקטנים שהצליחו למצוא – הבירה ולילות הבינגו שלהם.

אחרי שקאם עזבה ועברה לדירה משלה, לא היה לי עם מי לדבר. הייתי כלום בקרוואן הזה, ואני לעולם לא רוצה להרגיש שוב בודדה כמו שהרגשתי אז.

אני מרימה את המחברת מהמיטה וממשיכה בשיעורי הבית משיעור הקיץ האחרון. ספר הלימוד פתוח מולי, ואני לוחצת על העיפרון המכני כדי להוציא עוד עופרת. דפיקה נשמעת על דלת חדר השינה, ואני מרימה את ראשי, מתוחה.

"כן?" אני אומרת, אבל זה נשמע כמו שאלה. קול לא ידפוק. זה בטח אביו. האם השארתי כביסה במייבש? התנור דולק? אני עוברת בראשי על רשימת המטלות.

הדלת נפתחת, ופייק עומד שם, אוחז בידית, אבל נשאר במסדרון.

"אני מזמין פיצה לארוחת ערב," הוא אומר לי. "קול יחזור הביתה בקרוב?"

אני מתעסקת עם העיפרון שבידי. "אחד החברים שלו קיבל קידום בחברת הכבלים," אני מסבירה, "אז הם עושים מסיבה בחווה של אבא שלו. הוא בטח יחזור די מאוחר."

הוא עומד שם רגע, גופו הגדול ממלא את פתח הדלת. עיניי נמשכות אל הקעקועים על זרועותיו, אז אני פשוט מסתכלת מטה, מעמידה פנים שאני שקועה בעבודתי.

"את לא הולכת?" הוא שואל שוב.

אני מושיטה את ידי, מחווה לעבר שיעורי הבית שמולי.
הוא המהנהן, בהבנה. "טוב..." הוא מביט בי רגע, נראה מהוסס ואז ממשיך, "גם את צריכה לאכול, נכון? איזו פיצה את אוהבת?"
לא, זה בסדר. אני אומרת לו, מנידה בראשי. "כבר אכלתי."
עיניו צונחות אל הצלחת שעל המיטה עם כריך חמאת הבוטנים האכול למחצה, ואני יודעת מה הוא חושב. "אוקיי."
הוא מתכוון לסגור את הדלת אבל אז נעצר. "את יודעת שאת לא חייבת להתחבא כאן, נכון?"

אני מביטה אליו ומזדקפת שוב. "אני לא מסתרת." אני צוחקת צחוק קצר, אבל אני חושבת שהוא עלה עליי.
"את עושה את החלק שלך בעבודות הבית," הוא אומר. "אז יש לך זכות לעשות בבית מה שאת רוצה. אם את רוצה להשתמש בכריכה, להזמין חברה או למשל... לעזוב את חדר השינה, זה בסדר."

אני מלקקת את שפתיי היבשות. "כן, אני יודעת."
"אוקיי," הוא אומר לבסוף. "אני מבין שאני אוכל את הפיצה לבד. אז כרגיל יישארו לי שאריות פיצה לכמה ימים."
הוא נאנח, נשמע עוד יותר פתטי.

"אז אל תזמין פיצה גדולה," אני ממלמלת, בוהה שוב במחברת. אבל הצחקוק השקט שלו לפני שהוא סוגר את הדלת אומר לי שהוא שמע את ההערה המתחכמת שלי.

אני בטוחה שהוא הזמין הרבה פיצות בכל השנים שבהן חי כאן לבד. הוא רק מנסה להיות נחמד ולגרום לי להרגיש רצויה. זה נהדר מצידו, ואני מעריכה את זה, אבל זה עדיין לא יגרום לי להרגיש פחות נצלנית. אני לא יכולה לאפשר לו לקנות לי גם פיצה.

ואני חושבת כמה בודדה הרגשתי כשגדלתי בקרוואן של אבא שלי ואפילו כמה בודדה הרגשתי לפעמים עם קול. אולי פייק לוסון עייף מלהיות לבד ולאכול לבד ולצפות בטלוויזיה לבד. אני אורחת

כביתו ואולי הוא רוצה להכיר את האנשים החיים תחת קורת הגג שלו, נכון? זה רק הגיוני.
ואולי גם לי נמאס להיות הרבה פעמים לבר, אולי אני עדיין רעבה ופיצה נשמעת די טוב, בעצם.
אני נושפת נשיפה ארוכה, דוחפת את המחברת מחיקי ונעמדת. אני רצה אל דלת חדר השינה, פותחת אותה ומציצה החוצה.
"פיצה ג'וז?" אני שואלת, מבחינה שהוא עומד לרדת במדרגות.
הוא נעצר ומפנה את ראשו להסתכל עליי. "ברור."
זוהי הפיצה הכי טובה בעיר, כך שאין התלבטות. אני יוצאת מחדר השינה וסוגרת את הדלת. "חצי-חצי?"

לרכישת הספר המלא לחצי כאן